

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΗΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκριμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας — Ἐγκύκλιος ἀρ. 30, ἀπὸ 11 Ἀπριλίου 1932—

ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ἅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα τῆς Μέσης καὶ Στοιχειώδους Ἐκπαίδευσως.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΓΩΤΕΑ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἐτησίᾳ δραχμῆς 100. Ἐξέ-
μνη δραχ. 55. Τρίμηνη δραχ. 30.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50,
Ἀμερικῆς δολάρια 3.— Ἀγγλίας καὶ ἄλλων ἐν γέ-
νει πάντων Κρατῶν σελήνια 10.
Ἐξέμνητοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΑΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΥΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην ὁλοθήμερῆς μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἘΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Ἐβριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὰ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 48ος

Ἀθήναι, 14 Δεκεμβρίου 1935

Ἔτος 58ον.—Ἀριθ. 2

ΟΙ ΕΞΩΦΡΕΝΙΚΕΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ ΠΕΤΡΟΥ ΑΝΤΙΦΕΡ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον —

Κανένας βράχος τουλάχιστο, κανένας σκοπέλος, ποῦ νὰ ἐξέχη λίγες ὀργυιές ἀπὸ τὴν ἐπιφάνεια τῆς θάλασσης, γιὰ νὰ θάψη ὁ Ἐξοχώτατος τοὺς θησαυροὺς του; Τίποτα τέτοιο δὲν φαινόταν ὀλόγυρα. Κι' ὅσο καλά κι' ἐν κοίταζε μὲ τὸ τηλεσκόπιο στὰ σημεῖα ποῦ ὑποπτευόταν, ὁ καπετάνιος δὲν ἔβλεπε τὸ παραμικρὸ. Τὴ στιγμὴ ἐκεῖνη — ἔξη καὶ λίγα λεπτά — ὁ ἥλιος ἄρχισεν ἀγγίζῃ τὸν ὀρίζοντα, σφουρίζοντας καθὼς ἔδρευε τὴ φωτιὰ τοῦ ἡ θάλασσα, καθὼς ἐπίστευαν αἱ ἀρχαῖαι Ἴθρηες. Ὅπως στὴν ἀνατολὴ του, ἔτσι καὶ στὴ δύση του, ἡ διάθλαση τὸν ἔκανε ἀκόμα νὰ φαίνεται, ἐνῶ εἶχε κρυφτεῖ κάτω ἀπ' τὸν ὀρίζοντα. Ξαφνικὰ ἡ λάμψη ἔσβυσε, τὸ σκάφος τοῦ καραβιοῦ οὐκίσθη καὶ μόνον τὰ ψηλά πανιά πορφύρωνε ἀκόμα ἡ δύση.

Εἶχε ἀρχίσει πιά νὰ σκοτεινιάζῃ, ἔταν μιά δυνατὴ φωνὴ ἀκούσθηκε ἀπὸ τὴν κόψη τοῦ καταρτιοῦ:

— Ὄσε!

— Τί εἶναι; ρώτησε ὁ καπετάνιος.

— Γῆ ἔμπρὸς δεξιὰ!

Μὲ τὴ φωνὴ τοῦ σκοποῦ, αἱ ναῦτες ἔβησαν στὴν κουραστὴ καὶ κοίταζαν κατὰ τὴ δύση. Ὁ καπετάνιος σκαρφώθηκε στὸ μεγάλο κατάρτι, καθάλλικεψε μὴν ἀντένα, καὶ μὲ τὸ κιάλι στὸ μάτι ἐρεύνησε τὸν ὀρίζοντα. Ὁ σκοπὸς δὲν εἶχε κάνει λάθος: Σὲ ἀπόσταση ἔξη ἑπτὰ μιλίων, διακρινόταν ἓνα νη-

σάκι, ποῦ ὁ ὄγκος του μκύριζε πάνω στὰ τελευταῖα χρώματα τοῦρανοῦ. Ἔμοιαζε μὲ σκοπέλο μετρίου ὕψους ποῦ τὸν στεφάνωνε ὀμίχλη ἀπὸ ἀτμοῦς. Ἄν ἦταν πενήντα χρόνια ἀργότερα, θὰ ἐνόμιζαν πὸς βλέπουν τὸν καπνὸ κανενὸς μεγάλου βαποριοῦ· ἀλλὰ στὰ 1831 δὲν φανταζόταν ἀκόμα κανένας πὸς αἱ ὠκεανοὶ θαλάκωνουνταν μιά μέρα ἀπὸ τόσο πελώ-

ρικὸ σκάφη. Ἄλλωστε ὁ καπετάνιος μόλις πρόφθασε νὰ ἰδῇ τὸ νησάκι ἐκεῖνο. Γιατὶ ἀμέσως σχεδὸν σκεπάσθη ἀπὸ τὸν πέπλο τῆς ἐσπέρας. Ἄδιάφορο! Τὸ εἶχαν ἰδεῖ καλά ὄλοι. Καμμιά ἀμφιβολία, δὲν χωροῦσε γιὰ τὴν ὑπαρξὴ του.

Ὁ καπετάνιος κατέθηκε στὸ κάσαρο κι' ὁ Ἐξοχώτατος τὸν ρώτησε μὲ ἀγωνία:

- Λοιπὸν;
- Ναι, φάνηκε ἓνα νησά!
- Σὲ τί ἀπόσταση;
- Πέντ' ἔξη μίλλια πρὸς τὰ δυτικά.

— Ὁ χάρτης δὲν σημειώνει τίποτα σ' αὐτὸ τὸ μέρος;

- Τίποτα!
- Εἶσαι βέβαιος;
- Βεβαίωτατος.
- Εἶναι λοιπὸν νησάκι ἄγνωστο;

— Ὑποθέτω.

— Πὸς γίνεται αὐτό;

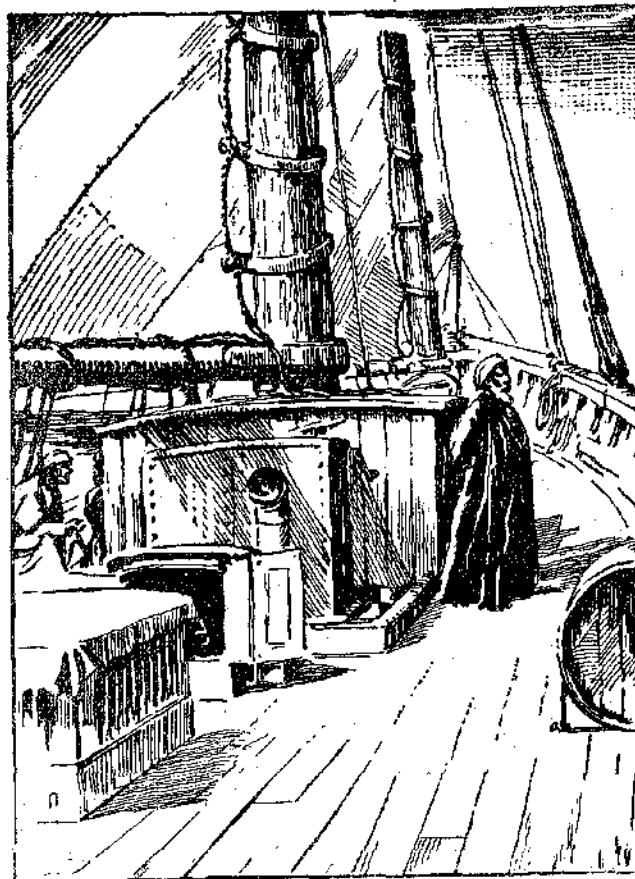
— Καθόλου ἀπίθανο τὸ νησάκι νὰ σχηματίσθηκε τώρα τελευταῖα. Γιατὶ μοῦ φάνηκε οὐκισμένον ἀπὸ ἀτμοῦς ἠφαιστειώδεις. Σ' αὐτὲς τίς θάλασσες αἱ πλουτωνικὲς δυνάμεις εἶναι σ' ἐνέργεια καὶ συχνὰ ξεφυτρώνουν καινούργια νησά ἢ νησάκια.

— Ὁ Θεὸς κι' ὁ λόγος σου, καπετάνιο! Τί ἄλλο καλύτερο θὰ ἤθελα ἀπὸ ἓνα νησάκι ποῦ ἀνέδυσε τελευταῖα ἀπ' τὴ θάλασσα; Δὲν θάταν ἀκόμα κανενός.

— Ἡ τουλάχιστο, Ἐξοχώτατε, θάνηκε στὸν πρῶτο του κάτοχο.

- Σὲ μένα λοιπὸν!
- Ναι, σὲ σὰς.
- Ἄς τραβήξουμε ἴσια σ' αὐτὴ τὴ γῆ.

— ἴσια μὰ καὶ μὲ πρό-
νηση. Τὸ βρῖκει μας θὰ κιν-
δύνει νὰ συντριφθῇ, ἐν ὁ-

Ἡ Αὐτοῦ Ἐξοχότης ἐπισκόπησε πάλι τὸν ὀρίζοντα... (Σελ. 2, στ. γ')

πάρχουν υφαλοι δλόγυρα... Προτεί-
νω να περιμένουμε ως να ξημερώση
για να ιδούμε καλά.

— "Ας περιμένουμε.
"Ο καπετάνιος είχε δικιο. "Ένα
πλοίο δεν μπορεί να ριφοκινδυνεύη
στά παράλια μιας άγνωστης γής· πρέ-
πει να προχωρή φρόνιμα με τη βο-
λίδα και προπάντων να μην εμπι-
σταύεται τη νύχτα.

— "Ο Έξοχότατος λοιπόν κατέβηκε
στην καμπίνα του. Δεν ήταν φέβος
νάργηση να ξυπνήση: πριν βγει ο
ήλιος, θάταν πάλι στο κάσαρο.

— "Ο καπετάνιος δεν θέλησε νάφήση
τη γέφυρα. "Η νύχτα κατέβαινε άρ-
γά. "Ο όριζοντας γίνονταν λίγο-λίγο
άκαθόριστος και στένευε δλοένα. Στόν
αδρανό είχαν σβύσει κι' οι τελευταίες
χλωμές ανταύγειες. "Από μια ώρα,
μόλις φυσούσε ένα έλαφρό άγεράκι.
"Αφ'ησαν μόνο τ'νάγκαια πανιά για
να δουλεύη τ'ο τιμόνι και να κρατιέται
τό βρίκι στην ίδια πάντα διεύθυνση.

— "Σε λίγο άνάφθηκαν στο στερέωμα
οι πρώτοι άστερισμοί. Στο βορρά, ο
Πολιτικός κάιταζε σαν ακίνητο μάτι,
χωρίς ζωηρή λάμψη, ενώ ο "Αρκτού-
ρος λαμποκοπούσε στην οδρά της
Μεγάλης "Αρκτου. "Από τ'άλλο μέ-
ρος τού Πολικού, ή Κασσιόπεια έ-
γραφε τ'ο λαμπρό της νουμπλ-βέ
(W). Και κάτω, στην επιφάνεια της
κοιμισμένης θάλασσας, βασιλευε ή ά-
νεξήγητη εκείνη νάρκη που της φέρ-
νει τις πρώτες ώρες ή νύχτα.

— "Ο καπετάνιος, άκουμπισμένος στην
πρύμη, ακίνητος, συλλογιζόταν. Είχε
άρχισει νάμφιβάλλη: "Η γη εκείνη
που είχε φανεί τ'ο δειλινό, μ'ην ήταν
όπτικη άπάτη; "Αλήθεια, ένα και-
νούργιο νησί είχε άναφανεί σ' εκεί-
νο τ'ο μέρος; Μπορούσε κανείς να τ'ο
παραδεχθ'η για πιθανό. Μ' αν ήταν
κόλα πιασμένο; "Αν κανένας θαλασ-
σοπόρος είχε στήσει εκεί τ'η σημαία
του; Οι "Αγγλοι, οι «ρακοσυλλέκτες»
αυτοί τού "Ωκεανού, δεν θάφιναν ένα
νησί που θάπαντοσαν στο δρόμο
τους χωρίς να τ'ο μαζέψουν άμέσως
και να τ'ο ρίξουν στο καλάθι τους...
Μή θά φαινόταν σ'ε λίγο κανένα φέβος
που θά μαρτυρούσε τ'ην κατοχή;

— "Με τις άμφιβολίες αυτές, άνυπό-
μονα ο καπετάνιος περίμενε τ'ην ή-
μέρα. Τίποτα άλλωςτε δεν έδειχνε
πιά τ'η θέση τού νησιού, ούτε καν
οι άτμοι εκείνοι που φάνηκαν να τ'ο
τυλίγουν τ'ο δειλινό. Παντού τώρα
τ'ο σκοτάδι ήταν πυκνό.

— "Οι ώρες κυλούσαν. Οι άστερισμοί
που τριγύριζαν τ'ον πόλο είχαν δια-
γράψει κιόλα τεταρτοκύκλιο γύρω
στον άξονα τού στερεώματος. Κατά
τις τέσσερις άρχισε νάσπρ'η ή άνα-

τολή. Τότε φάνηκαν μερικά έλαφρά
σύννεφα καρφωμένα στο ζενίθ. Θάρ-
γουςε βέβαια να βγη ή ήλιος, μα δεν
χρειαζόταν και τόσο φέβος για να βρη
έναν ναυτικό ένα νησί σ'η σημειωμέ-
να, αν υπήρχε πραγματικώς.

— "Τ'η στιγμή εκείνη, ο Έξοχότατος
άνέβηκε στο κάσαρο όπου βρισκό-
ταν τώρα κι' ο καπετάνιος.

— "Λοιπόν, τ'ο νησί; ρώτησε.
— "Νά το, Έξοχότατε! άποκρί-
θηκε ο καπετάνιος, δείχνοντας ένα
σύμπλεγμα από βράχους σ'ε άπόστα-
ση δυό μόνο μιλίων.

B.

"Όπου δίδονται στον άναγνώστη
μερικές άπαραίτητες εξηγήσεις.

— "Ας μ'ην παραξενευθ'η ο άναγνώ-
στης πού, στην άρχή αυτού τού κε-
φαλαίου, θά παρουσιασθ'η ο Μεχμέτ-
"Αλής. "Ο πασάς αυτός, ο δοξασμέ-
νος στην ιστορία της Αίγυπτου, έ-
τυχε νάχη κάποιες σ'χέσεις, όχι πολύ
φιλικές, με τ'ον "Εξοχότατο, που
γνωρίσαμε στο προηγούμενο.

— "Τ'ην εποχή εκείνη, ο Μεχμέτ-
"Αλής δεν ειχ' επιχειρήσει ακόμα να
κατακτήση, με τ'ο στρατό τού αδελ-
φού του "Ιμπραήμ, τ'ην Παλαιστίνη
και τ'η Συρία που άνήκαν στο σουλ-
τάνο της Τουρκίας Μεχμούτ. "Απε-
ναντίας, ο σουλτάνος κι' ο πασάς ή-
ταν καλοί φίλοι, και μάλιστα ο δεύτε-
ρος είχε δώσει άποτελεσματική βοή-
θεια στον πρώτο για να καταστείλη
στο Μοριά τ'ην επανάσταση τών "Ελ-
λήνων.

— "Για μερικά χρόνια, ο Μεχμέτ-
"Αλής κι' ο "Ιμπραήμ κάθισαν ήσυχοι
στα πασαλίκια τους. "Η αδράνεια
δμως αυτή δεν συμβιβαζόταν με τις φι-
λοδοξίες τους, και δεν ζητούσαν παρά
τ'ην εδκαίρια για νάποτινάξουν τ'ον
ζυγό τ'ης Πόλης και να ιδρύσουν μια
νέα Αίγυπτο, ανεξάρτητη.

— "Στ'ην Αίγυπτο ζούσε τότε κάποιος
που ή περιουσία του, κληρονομιά πολ-
λών του προγόνων, λογαριαζόταν από
τις πιο μεγάλες τού τόπου. "Εμενε στο
Κάιρο, λεγόταν Καμύλκ-πασάς, κι'
είναι αυτός ο ίδιος που ο καπετάνιος
της γολέττας τ'ον προσφώνουσε Έξο-
χότατο.

— "Ήταν άνθρωπος σπουδασμένος,
δεινός στις μαθηματικές επιστήμες
και στις πρακτικές τους εφαρμογές.
"Αλλά και φανατικός θωμανός, αν
και γεννημένος στην Αίγυπτο. "Από
στρατιωτική οικογένεια, έγινε στρα-
τιώτης κι' ο ίδιος, και με τ'ην άνδρεία
του πήρε τ'ον τίτλο και τ'ο βαθμό τού
Πασά. Τ'ο 1799, δεκαεννιά χρονών,
διακινδύνευσε πολλές φορές τ'ην έλευ-

θερία του, τ'ην περιουσία του, τ'η ζωή
του, πολεμώντας τούς Γάλλους που
πήγαν να υποτάξουν τ'ην Αίγυπτο
με τ'ον στρατηγό Βοναπάρτη. Στ'η
μάχη τού "Ελ-
"Αρίς αιχμαλωτίσθηκε
με τούς Τούρκους. Θά τ'ον άφιναν έ-
λεύθερο αν έδινε τ'ο λόγο του πως
δεν θά πολεμούσε πιά Γάλλους στρα-
τιώτες. "Αλλά, άποφασισμένος νάγω-
νισθ'η ως τ'α εξαγία για τ'ην άπελευ-
θέρωση της "Ανατολής από τούς Εθ-
ρωπαίους, κι' ελπίζοντας σ'ε κάποια
άπίθανη μεταβολή τ'ης τύχης, πε-
σματάρης κιόλα στις πράξεις του έ-
πως ήταν και στις ιδέες του, άρν'η-
θηκε να υπογράψη. "Αργότερα κα-
τόρθωσε να δραπέτεύη κι' εξακο-
λούθησε τ'ον πόλεμό του με ακόμα
μεγαλύτερο πείσμα.

— "Στ'η Γιάφφα έπεσε πάλι στα χέρια
τών Γάλλων μαζί με τέσσερις χιλιά-
δες στρατιώτες, "Αλθανός προπύ-
λων και "Αρναούτες. "Ο Βοναπάρτης,
αυτ'η τ'η φορά, δεν τ'ους ζήτησε να
δυσχεθεούν πως δεν θά ξαναπολεμή-
σουν φοβήθηκε τ'ο μεγάλο τους ά-
ριθμό και πρόσταξε να τούς τουφε-
κίσουν όλους.

— "Η προσταγή εκτελέσθηκε σκλη-
ρά. Οι περισσότεροι από τούς αιχμα-
λώτους έπεσαν νεκροί στην άμμουδιά
κι' εκείνοι που δεν τούς άγγιξαν οι
σφαίρες κι' ένόμιζαν πως τούς χαρί-
σθηκε ή ζωή, βρήκαν τ'ο θάνατο κα-
θώς έφευγαν από τ'ην παραλία.

— "Ότε σ' αυτό τ'ο μέρος ούτε μ' αυτό
τ'ον τρόπο έμαλλε να γαθ'η ο Καμύλκ-
πασάς. "Απάντησε κάποιους Γάλλους
—είναι προς τιμή τους— που τ'ους
είχε άποτροπιάσει ή άπάνθρωπη έ-
κείνη σφαγή, αν και τ'ην επέβαλλε
τοια ή ανάγκη τού πολέμου. Οι κα-
λοί άνθρωποι συγκινήθηκαν και κα-
τόρθωσαν να σώσουν πολλούς αιχμα-
λώτους. "Ένας άπ' αυτούς, ναύτης
σ'ε πλοίο έμπορικό, που τριγύριζε τ'η
νύχτα τούς βράχους της άκρογια-
λιές, μήπως είχε καταφύγει εκεί
κανένας από τούς δυστυχισμένους
αιχμαλώτους, βρήκε τ'ον Καμύλκ-
πασά, βαριά πληγωμένο από σφαίρα.
Τ'ον μετέφερε σ'ε σίγουρο μέρος, τ'ον
περιποιήθηκε, τ'ον γιάτρεψε. Μπο-
ρούσε ποτέ να ξεχάση τ'ετοια έκδού-
λευση ο Καμύλκ-πασάς; "Όχι βέ-
βαια! Και θά ιδούμε παρακάτω π'οτε
και πως θέλησε να τ'ην ανταμείψη.
"Υστερ' από τρεις μήνες σηκώθη-
κε γερός.

— "Η έκστρατεία τού Βοναπάρτη στ'η
Συρία σκόνταψε μπροστά στον "Α-
γιο-
"Ιωάννη της "Ακρας. "Ο τουρκι-
κός στρατός, με άρχιστράτηγο τ'ον
πασά της Δαμασκού "Αβδουλλάχ, είχε
διαβεί τ'ον "Ιορδάνη στις 4 τού "Α-

ΟΙ ΓΑΤΕΣ ΤΗΣ ΔΑΝΑΗΣ

(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

B'. — Μια συνομιλία

Κατευχαριστημένη κι' άγώ, περήφανη μάλιστα νάχω στα γόνατά μου
τέτοιο γάτο, δεν τολμούσα να κουνηθώ από φόβο μη μου φύγη. "Ήταν
δμως πολύ βαρύς και σ'ε λίγο τ'α γόνατά μου άρχισαν να μουδιάζουν. Μά
ούτε κι' ο Μέγ' "Αλέξαντρος έννοούσε να κουνηθ'η, γιατί τού άρεσε, φαί-
νεται, ή θέση που είχε διαλέξει, κι' εξακολουθούσε να γουγουρίζη δυνατά.
Θέλησα τότε να τού μιλήσω, να τού εξηγήσω με τρόπο πως μ' έκού-
ραζε, και να τ'ον παρακαλέσω να καθήση τουλάχιστο δίπλα μου. Τού κά-

πρίλη κι' από τ'άλλο μέρος, ο άγ-
γλικός στόλος τού Σύναντ Σμιθ περι-
πολούσε στα παράλια της Συρίας. "Ο
Βοναπάρτης δεν μπορούσε πιά να
κάμη τίποτα. Και στις 20 τού Μάη
ανάγκασθηκε να λύση τ'ην πολιορκία
του "Αγίου "Ιωάννου της "Ακρας.
"Ο Καμύλκ πασάς δοκίμασε τότε
να γυρίση στ'η Συρία. "Αν γύριζε
στ'ην Αίγυπτο, που τ'ην εποχή εκεί-
νη ήταν άνάστατη, θά έκανε τ'ην έ-
σχάτη άφροσύνη. "Επρεπε να περι-
μένη, και πραγματικώς περίμενε πέν-
τε δάκαρα χρόνια. Χάρη στ'η με-
γάλη του περιουσία, μπόρεσε να ζή-
ση πλούσια σ'ε διάφορες έπαρχίες,
μικριά από τ'ην αιγυπτιακή πλεονε-
ξία. Στο μεταξύ, είχε φανεί στ'η
σκηνή ο γιός ένός άπλου άγα, που
θαυμάσθηκε ή άνδρεία του στ'η μάχη
του "Αμπουκίρ, στα 1799. "Η έπιρ-
ροή αυτού τού Μεχμέτ-
"Αλή ήταν
τόση, ώστε κατάφερε να ξεσηκώση
τούς Μαμελούκους εναντίον τού διοι-
κητή Κόσρεβ-πασά και τού διαδό-
χου τού Κουραΐδ.
(Ακολουθεί)
ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΚΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΓΙΑ ΠΑΙΔΙΑ Ο ΣΚΥΛΟΣ ΚΙ' Ο ΛΑΓΟΣ

— Σπίθα, σ'ε παρακαλώ,
Μ'ην ελπίζης για κυνήγι!
Τ'ο λαγό μας τ'ον καλό
"Αφ'ησέ τονε να φύγη!

Είσαι σ'ο πιστό σκυλι
Κι' είσαι—ξέρω—κυνήγαρα!
"Όμως μη τ'όση πολλή
Για τρεχάματα λαχάρια!

Πιά τ'η γλώσσα μ'ην κρεμάς!
Μ'η τ'ου κίκου λαχανιάζης!
Παιΐζε σ'ο μαζί μ' έμας,
Τ'η λαγίνα μ'ην πειράζης!

"Ελα, γίνου λογική!
"Εν' π'ας να διασπαδάσης,
Λοιπόν σ'ου βασιτά ή ψυχή
"Αλλο πλάσμα να χαλάσης!

— Πήγαινε, κυρά-λαγίνα,
Βάλε φέρα στα ποδάρια!
Πάρε δρόμο για τ'α σκίνα,
Δρόμο και για τ'α θυμάρια!

Τ'ο σκυλι τ'όχουμε δέσει.
Δέ θά σ'ου ριχθ'η ζοπίσω!
"Ελα, φύγε από τ'η μέση
Και νάρθ'η δεν θά ν' άφήσω.

Φύγε στ'η στιγμή, άφανίσου,
Μήπως άλλο σ'ε προφτάσουν!
Πάρε πίσω τ'η ζωή σου,
Πάρε και τ'η λευτεριά σου!

Εύχομαι να ζήσης χρόνια,
Νά χαρής λιασά τριφάλλια,
Νά χαρής παιδιά κι' άγγόνια
Και τ'ηραν'ήρανή φαμίλια!
ΤΕΛΟΣ ΑΓΡΑΣ
(Η άναδημοσίευση άπαγορεύεται)

κου! Έκανε πως δεν καταλαβαίνει κι' εξακολουθούσε ακίνητος να γουγου-
ρίζη. Δεν απελπίσθηκα. Τού ξαναμίλησα. Και τότε... άρχισε να μου μι-
λάη κι' εκείνος.
"Ας λ'η ή Λουλού πως τ'α κοριτσάκια δεν καταλαβαίνουν τ'η γλώσσα
τών γάτων. "Εγώ νομίζω πως, άμα θέλουν, τ'ην καταλαβαίνουν πολύ καλά.
"Η Λουλού δεν ξέρει τί λέει. Και να τί άκούσα να μου ψιθυρίση με τ'α
γουγουρισμάτά του ο Μέγ' "Αλέξαντρος, ο γάτος:

— "Αγαπητή μου Δανάη, τ'α
γόνατά σου είναι πιο μαλακά
άπο μαξιλάρι και, καθώς κά-
θεσαι έτσι φρόνιμα, είναι με-
γάλη ευχαρίστηση για μένα να
κάθουμαι πάνω σου.
— Καλά λοιπόν, τού είπα
κι' έγώ, καθ'ου άφοδ' σ'αρέσει.
"Υστερα θά τρ'ίψω λίγο τ'α γό-
νατά μου και θά ξεμουδιά-
σουν. Δεν πειράζει.
"Ο Μέγ' "Αλέξαντρος εξα-
κολούθησε:
— Και τώρα, αγαπητή μου
Δανάη, πρέπει να σ'ο π'ω πως
έχω γυναίκα και τρία παιδά-
κια. Σκοπεύω να φέρω εδ'ω
τ'ην οικογένειά μου, να ζήση
στο σπίτι σου, που μ'αρέσει πολύ. Φυσικά, τ'α γόνατά σου δεν θά μ'ας
χαρούν να καθόμαστε όλοι μαζί. "Αλλά όταν έγώ θά πηγαίνω στο κυνήγι,
θά κάθονται τ'α παιδιά μου πάνω σου, τ'ο καθένα με τ'η σειρά του.
Νά π'ω τ'ην αλήθεια, ο Μέγ' "Αλέξαντρος μού φάνηκε πολύ έγωϊστής
τ'ην άνάπασή του μόνο κοιτάζε. Συλλογίσθηκα όμως και τ'α μυτ'ερά του
νύχια—τ'α είχα ιδεί πρώτύτερα στο τζάμι—και για να μη θυμάση, τού
άποκρίθηκα ευγενικά:

— Ναι, ναι! με μεγάλη μου χαρά θα γνωρίσω την κυρία γάτα σου και τα γατάκια σου, που θα είναι βέβαια χαριτωμένα.

Τη στιγμή εκείνη έφτασε κι' η Λουλού... Ψέμματα κυριάρχησε ύστερα στη Μαμμά πως αυτή έδωσε το «τό φοβερό γάταρο». Καθόλου! Ο Μέγ' Αλέξανδρος έφυγε μονόχος του. Με τη μεγαλύτερη περιφρόνηση κι' αφοβία άκουσε τα «Τσιτ! τσιτ!» της Λουλούς. Και βγήκε με περηφάνεια και με αξιοπρέπεια όπως του ταίριαζε.

(Ακολουθεί)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΑΘΗΝΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΔΙΑΣΥΡΜΟΣ

Αγαπητοί μου,

ΑΚΟΥΣΤΕ τί μ'εσ είπε μιά μέρα ο καθηγητής μας, μου έλεγε προχθές η έγγόνή μου, που πηγαίνει στην Δ' Γυμνασίου. Είναι, σημειώστε, πολύ καθαρουσάκος, ούτε νάκούση δέν θέλει τη δημοτική! Μ'εσ έδίδασκε τις πέντε αισθήσεις και στην αρχή μ'εσ τις ονόμασε: όρασις, ακοή, γεύσις, όσφρησις, αφή. Και πρόσθεσε: «Έτσι θα έλες πάντα: έχι όπωσ τις λένε οι μαλλιαροί: βλέπούστρο, ακούστρο, γεύστρο, μυρίστρο, πιάστρο». Οι άλλες γέλασαν, εγώ άπόρησα: 'Αλήθεια, έτσι λένε τις πέντε αισθήσεις; Ποτέ δέν άπάντησα αυτός τις παράξενες λέξεις σε δημοτικιστικά βιβλία ή στη «Διάπλασι» που γράφεται στη δημοτική. Ποδ τις βρήκε ο καθηγητής μας; Πήτε μου, σ'εσ παρακαλώ.

— Νά σου πώ, παιδί μου. Απλούστατα, ο καθηγητής σ'εσ τις έφτιασε, τις έπλασε, ή τις άκουσε από άλλον που τις είχε πλάσει, και σ'εσ τις είπε για να διασύρη, να γελοιοποιήση τους δημοτικιστές—άλήθεια, αυτός οι λέξεις είναι πολύ γελοίες—και να σ'εσ έμπνεύση αντίπαθεια προς τη δημοτική γλώσσα. Αλλά σε βεβαιώ πως κανέναν ποτέ δημοτικιστή, ούτε μαλλιάρδο, όπως λέμε τους υπερβολικούς, τους άκρους, δέν είπε και δέν έγραψε ποτέ ακούστρο ή πιάστρο!

— Τό κατάλαβα κι' εγώ, φώναξε η έγγόνή μου, τό υποπτεύθηκα ήταν σάτυρα...

— Και δυστυχώς, πολύ συνηθισμένη! Όχι μόνο ο καθηγητής σ'εσ, αλλά και πολλοί άλλοι καθαρουσάκοι, γλωσσάμυρτες, έχθροι της δημοτικής, σκαρώνουν τέτοιες γελοίες λέξεις και τις άποδίδουν στους δημοτικιστές ή τους μαλλιάρδους.

— Συκοφαντία! Έκαμε η έγγόνή μου.

— Ναι, συκοφαντία και διασυρμός. Και την αρχή την έκαμε κάποιος έξυπνος με τό όνομα 'Ηλέκτρα. Ξέρεις, ήλεκτρον στην κοινή μας γλώσσα είναι κεχριμπάρι. Ο έξυπνος λοι-

πόν ειπε πως οι μαλλιαροί την 'Ηλέκτρα του Σοφοκλέους τη μεταφράζουν... Κεχριμπάρι!

— Ναι, ξέρω! φώναξε γελώντας η έγγόνή μου, και τον Παλαιολόγο... Παλιουβέντα, αλήθεια!

— Μπράβο! Έσύ, βλέπω, τ'εξέρεις όλα. Ναι, συκοφαντήσαν τους δημοτικιστές πως και τον Κωνσταντίνο Παλαιολόγο, τον έθνικό μας ήρωα, τον λένε Κώσο Παλιουβέντα! Διασυρμός, σου λέω.

Η έγγόνή μου έμεινε λίγο σκεπτική. Κι' άξαφνα ειπέ:

— Μά για σταθήτε!... Τώρα θυμώμαι κάτι περίεργο... Όταν καθόμαστε στο Φάληρο, αντίκρυ στο σπίτι μας ήταν ένα σχολείο... Ο δάσκαλος εκεί ήταν πάρα πολύ δημοτικιστής, αυτό τό ήξερα... Μιά μέρα, άπάντησα άπέξω ένα μικρό μαθητή που τον γνώριζα. Έκανε τό διόλεμμά του στον ήλιο. «Τί μάθημα έχετε αυτή την ώρα;» τον ρώτησα.

«Ιστορία», μου άπάντη. «Και ποδ βρισκόσαστε τώρα;» Ξαναρωτώ. «Στον Κώσο τον Παλιουβέντα!» μου άπαντή φυσικώτατα τό παιδί. «Ε, αυτό, παιπού, πως τό εξηγείτε;»

— Α! έσύ συμπεραίνεις πως ο δάσκαλος, επειδή ήταν πολύ δημοτικιστής, τον Παλαιολόγο τον έλεγε πραγματικώς στο παιδιά Παλιουβέντα;

— Χμ! ξέρω κι' εγώ; Έτσι τουλάχιστο υπέθεσα τότε. Και να σ'εσ πώ την αλήθεια, αγανάκτησα.

— Αδύνατο! Ποτέ ένας δάσκαλος, κι' ο πιό δημοτικιστής, δέν θα ονόμαζε έτσι, σοβαρά, τον Παλαιολόγο. Αλλά να σου πώ τί θα συνέδη: Γελώντας, ή και θυμωμένος, θα ειπέ στα παιδιά: «Θά μιλήσουμε για τον Κωνσταντίνο Παλαιολόγο, που οι έχθροι της δημοτικής μ'εσ συκοφαντούν πως τον λέμε Παλιουβέντα». Κάτι τέτοιο τελοςπάντων. Κι' ή δέν τό κατάλαβε ο μικρός εκείνος μαθητής, ή έσύ δέν κατάλαβες πως σου τό ειπέ κι' άστείο...

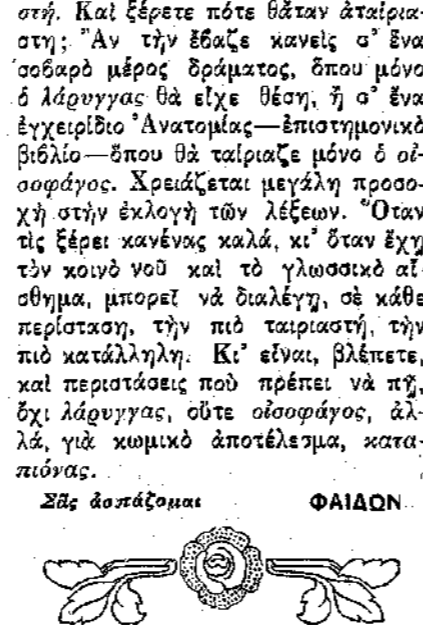
— Μπορεί, έκαμε η έγγόνή μου. Βέβαια, κάτι τέτοιο θα συνέδη. Γιατί κι' εγώ δέν μπορώ τώρα να φαντασθώ πως ένας δάσκαλος θα τόλεγε σοβαρά...

Έδώ σταμάτησε η όμιλία μας.

γιατί ήταν άργά κι' έπρεπε να φύγω. (Με την έγγόνή μου δέν καθόμαστε στο ίδιο σπίτι, εκείνη κάθεται με τους γονείς της στην Κυψέλη). Αν έξακολουθούσε όμως η όμιλία μας, θα τής έλεγα και για κάποιες άλλες λέξεις, που φαίνονται τό ίδιο γελοίες σαν την ακούστρο και την Κεχριμπάρι, και πολλοί νομίζουν πως τις φτιάχνουν κι' αυτός οι μαλλιαροί, ενώ είναι πραγματικώς λέξεις της δημοτικής, φυσικές, γνήσιες, που ο ποιητής, ο συγγραφέας, έχει κάθε δικαίωμα να τις μεταχειρίζεται όταν πρέπη. Και για παράδειγμα, θα τής έφερα τη λέξη καταπίνας. Είναι από τό έλληνικότατο καταπίνω κι' ο λαός λέει έτσι τό λαιμό, τό λάρυγγα ή τό οισοφάγο. Τελουταία μάλιστα μεταχειρίσθηκε αυτή τη λέξη κι' ο μεταφραστής της «Δωδέκατης Νύχτας», της κωμώδιας του Σαίξπηρ που παίχθηκε στο Βασιλικό Θέατρο. Και πολλοί, καθώς την άκουσαν από τό στόμα του Βεάκη, ζύνησαν τό μούτρα τους. Τόδε φάνηκε μαλλιάρη, φιαστή, σαν εκείνες τις άλλες. Και διαμαρτυρήθηκαν: τέτοιες λέξεις θα κούμε κι' από την έθνική μας σκηνή!

Αλλά τί άδικο που είχαν! Γιατί έχι μόνο γνήσια δημοτική, καθώς σ'εσ ειπα, είναι η λέξη έχι μόνο ενόνη και για όσους την άκουσε πρώτη φορά, αλλά και χειραζόταν στο μέρος που την έβαλε ο μεταφραστής: Την έλεγε ένα κωμικό πρόσωπο της κωμώδιας κι' ή λέξη έχι' εκεί ένα κωμικό χρώμα, που δέν θα τό είχε βέβαια η λέξη λάρυγγας. (Μιλούσε δηλ. ένας άστειος μεθυστακας κι' έλεγε για τό κρασί που περνούσε από τον καταπίνα του). Ήταν λοιπόν μιά λέξη στη θέση της, μιά λέξη ταιριαστή. Και ξέρετε ποτέ θάταν άταίριαστη; Αν την έβαζε κανείς σ' ένα σοβαρό μέρος δράματος, όπου μόνο ο λάρυγγας θα είχε θέση, ή σ' ένα έγχειρίδιο Ανατομίας—έπιστημονικό βιβλίο—όπου θα ταίριαζε μόνο ο οισοφάγος. Χρειάζεται μεγάλη προσοχή στην έκλογή των λέξεων. Όταν τις ξέρει κανέναν καλά, κι' όταν έχη τον κοινό νοδ και τό γλωσσικό αίσθημα, μπορεί να διαλέγη, σε κάθε περίπτωση, την πιό ταιριαστή, την πιό κατάλληλη. Κι' είναι, βλέπετε, και περιστάσεις που πρέπει να πη, έχι λάρυγγας, ούτε οισοφάγος, αλλά, για κωμικό αποτέλεσμα, καταπίνας.

Σ'εσ άσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

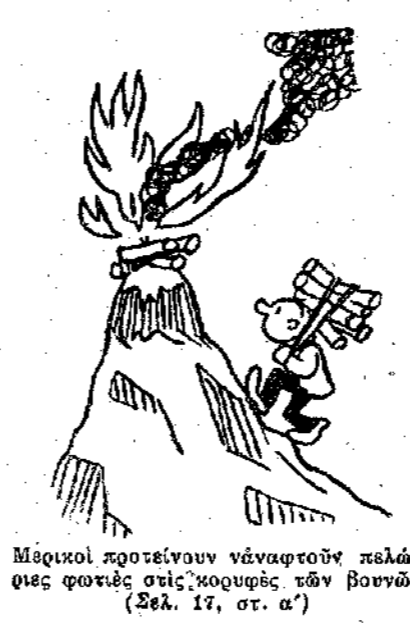
ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΗΛΙΟΣΚΑΙ ΒΡΟΧΗ ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΓΓΕΛΙΑΝ

Πόσες φορές δέν θα σ'εσ έτυχε να έτοιμασθήτε για να πάτε έκδρομή, να έτοιμάσετε και τα φαγητά σας και τό ρούχα σας, να βάλετε τό ξυπνητήρι στις πέντε, να κοιμηθήτε με χρυσά όνειρα και τό πρωί να ζυπνήσετε με κατακλυσμό! κι' όλα σας τό ώραία σχέδια να ναυαγήσουν οίκατρά. Και πόσες πάλι φορές δέν θα διαβάσατε στην έφημερίδα ότι, στην τάδε έπαρχία έχει μήνες να βρέξη, ότι τό σκαρτά κινδυνεύουν να καταστραφούν κι' οι άγρότες έτοιμάζονται να κάνουν λιτανίες και να παρακαλέσουν τό Θεό να ρίξη επίτελους μιά βροχή για να τόδε σώση.

Βλέπετε, παρ' όλες τις προόδους της επιστήμης δέν μπορούμε ακόμη να κανονίσουμε και τον καιρό σύμφωνα με την επιθυμία ή με τό συμφέρον μας. Αραγε όμως είναι άκατόρθωτο αυτό τό πράγμα; Προσπάθειες βέβαια και πειράματα έχουν γίνει πολλά, αλλά θετικό αποτέλεσμα δέν μπόρεσε κανέναν να επίτυχη έσαμε τώρα. Τά άστεροσκοπεία κι' οι μετεωρολογικοί σταθμοί του κόσμου όλοκλήρου λαβαίνουν κάθε μέρα ένα πλήθος γράμματα από διάφορους έφευρέτες που ο καθένας τους νομίζει πως βρήκε τό πιό αποτελεσματικό μέσον για να παρατείνη τό καλοκαίρι ή να προκαλέση τη βροχή.

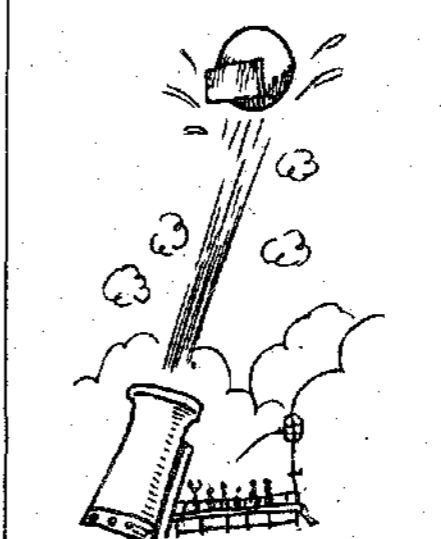
Π. χ. μερικοί προτείνουν να αναφθούν πελώριες φωτιές στις κορυφές των βουνών για να ζεσταθ ή άτμόσφαιρα και να διαλυθούν τό σύννεφα

Μερικοί προτείνουν να αναφθούν πελώριες φωτιές στις κορυφές των βουνών (Σελ. 17, στ. α')

Η ιδέα βέβαια αυτή είναι άπλη, σαν τ' αυγό του Κολόμβου, αλλά εκείνοι που τη σκέφθηκαν δέν θυμήθηκαν πως ο ζεστός άέρας έχι την ιδιότητα ν' ανεβαίνει ψηλά γιατί είναι έλαφρότερος από τον κρύο. Οι φωτιές λοιπόν που θα ανάδονταν στις κορυφές των βουνών θα είχαν για αποτέλεσμα να ζεστάνουν τό άτμοσφαιρικά στρώματα στη στρατόσφαιρα μονάχα, ενώ κάτω στη γή οι άνθρωποι θα πάγωναν.

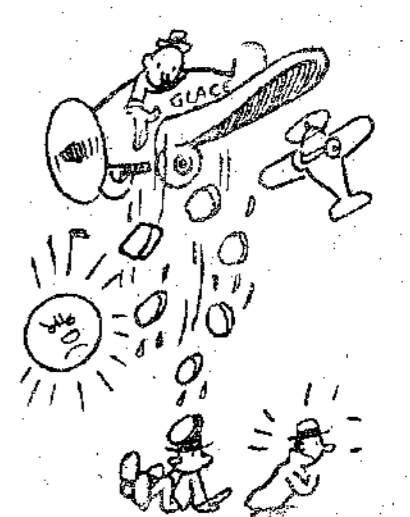
Άλλοι πάλι έφευρέτες που οι έπιστημονικές τους γνώσεις ήταν κάπως περισσότερο εξελιγμένες σφίστηκαν ένα άλλο τρόπο. Πρότειναν να εκσφενδονισθ ή πέρα από την άτμόσφαιρα της γής ένας μικρός πλα-

Να εκσφενδονισθ ή πέρα απ' τη γή ένας μικρός πλανήτης (Σελ. 17 στ. β')

νήτης που ή επιφανεία του θα ήταν όλόκληρη σκεπασμένη από άπειρους καθρέφτες.

Όσοι έχετε διαβάσει τό περίφημο μυθιστόρημα του 'Ιουλίου Βέρν «Από της Γής εις την Σελήνην» θα θυμάστε ότι για να πετάξη κανείς μιά σφαίρα κανονισθ προς ένα από τόδε πλανήτες μας, να την κάνη δηλαδή να ξεφύγη από την έλξη της γής, πρέπει να τής δώτη μιά ταχύτητα 11800 μέτρων τό δευτερόλεπτο. Αν ή ταχύτης αυτή είναι κάπως μικρότερη, δηλαδή 8000 μέτρα, ή σφαίρα που θα πετάξουμε δέν μπορεί να ξεφύγη όριστικά από την έλξη της γής, άλλ' ούτε και μπορεί να πέση πάλι στη γή κι' έτσι μεταμορφώνεται σε δορυφόρο της γής, σε μιά δεύτερη Σελήνη και θα είναι καταδικασμένη να στροφογυρίξη αιώνια γύρω από τον πλανήτη μας. Έπάνω λοιπόν, σ'

Κι' άλλος τρόπος δροσίμου για τό καλοκαίρι: Κομμάτια πάγου να ρίχνονται με τό αεροπλάνο!

αυτό τό δεδομένο βασίστηκαν εκείνοι που θέλουν να εκσφενδονίσουν τη σφαίρα με τους καθρέφτες. Χάρη στους καθρέφτες αυτούς τό φως του ήλιου που θα χτυπούσε επάνω στον τεχνητό δορυφόρο θα ξαναγύριζε στη γή κι' έτσι θα είχαμε λιγάκι χαιμώνα καλοκαίρι.

Άλλοι πάλι έφευρέτες, αυτοί είναι φαίνεται εκείνοι που τους πειράζει περισσότερο ή ζέση από τό κρύο, σκέφθηκαν με τί τρόπο να κάνουν δροσρώτερο τό καλοκαίρι... Ένας Αμερικανός έφευρέτης βρήκε ένα μέσον απλοόστατο. Νά στησουν έδω κι' εκεί στις άμερικανικές πεδιάδες πελώριες κολώνες από πάγο που αυτόματα θα ρόδισαν τον άέρα και θα δημιουργούσαν ρεύματα που θα έφθαναν ως τις πόλεις. Τό μόνο που δέν σκέφθηκε ο έξυπνος άμερικανός είναι ότι για κάθε μιά από τις παγοκολώνες αυτές θα στοίχιζε περί τό πέντε εκατομμύρια δραχμές. Η μέθοδος του λοιπόν δέν είναι και τόσο συμφερτική και δέν μπορεί να εφαρμοσθ τόσο εύκολα.

Πιό σοβαρή ήταν μιά άλλη ιδέα. Αυτός που την είχε δέν σκέφθηκε μονάχα πως να δροσίση την άτμόσφαιρα αλλά πως να προκαλέση και βροχή κατά την εποχή της Ξηρασίας. Ο νοδς του λοιπόν πήγε στο θεϊκόν δ'εσ που είναι ένα από τό πιό όγροσκοπικά χημικά σώματα, έχι δηλαδή την ιδιότητα ν' άπερροφά τό νερό. Αν π. χ. κόψετε ένα κλαρί από δέντρο και τό βυθίσετε μέσα σε θεϊκόν δ'εσ, τό δ'εσ θα άπορροφήση σε λίγα λεπτά όλο τό νερό που περιέχεται [στο κλαρί] κι' όταν θα τό

βγάλετε απ' εκεί θα είναι ξερό σαν να είχε κοπεί απ' το δέντρο πριν από ένα χρόνο. Ο εφευρέτης λοιπόν σκέφθηκε να υψωθεί ένα αεροπλάνο σε μερικές εκατοστάδες μέτρα κι' απ' εκεί ψηλά να σκορπίση στον αέρα αρκετό θεϊκό δξύ. Αυτό θα άπορροφούσε άμέσως όλη την υγρασία που θα υπήρχε στην ατμόσφαιρα, θα γίνονταν πυκνά σύννεφα και φυσικά τα σύννεφα θα προκαλούσαν μια όραία βροχούλα, δροσιτική για τους ανθρώπους κι' όφελιμη για τα φυτά. Υπάρχει όμως ένα μικρό εμπόδιο που κάνει ανεφάρμοστη αυτή τη μέθοδο. Το θεϊκό δξύ δεν είναι μένον υδροσκοπικό, άλλ' είναι και τρομερά διαδρωτικό σώμα και πέφτοντας μαζί με τη βροχή αντί να κάνει καλό στα σπαρτά θα τα έκαιγε ως τη ρίζα, θα τρυπούσε τα κεραμίδια των σπιτιών, και όχι μόνο θα κατέστρεφε τα ρούχα των ανθρώπων, αλλά θα τους έκανε και φρικτά έγκαύματα στο δέρμα τους. Λοιπόν τέτοια βροχή καλύτερα άς λείπη.

Πολλοί σκέφθηκαν να προκαλέσουν βροχή με τον ήλεκτρισμό άλλ' η επιστήμη άποδείξε πως τα ηλεκτρικά κύματα δεν έχουν καμμία επίδραση στη μεταβολή του καιρού. Υπάρχουν όμως άλλα κύματα που μπορούν να κλονίσουν τα ατμοσφαιρικά στρώματα. Αυτά είναι τα ήχητικά κύματα και μάλιστα εκείνα που λέγονται «ύψιπυκνα», έχουν δηλαδή τόσους καλμούς ώστε δεν μπορούν να γίνουν άκουστά από ανθρώπινο αυτί. Την επίδραση από τα ήχητικά κύματα στα ατμοσφαιρικά στρώματα την ήξεραν από τον παλιό καιρό και γι' αυτό οι ναυτικοί ρίχνουν κανονίες για να σκορπίσουν την όμίχλη κι' οι άγρότες όταν φοβούνται πως θα ρίξει χαλάζι, ρίχνουν βαρελόττα στον αέρα και προκαλούν τόσο μεγάλο κραδασμό στην ατμόσφαιρα, ώστε τα σύννεφα αντί να ξεσπάσουν σε χαλάζι πέφτουν σε άπλη βροχή. Έτσι μπορούσαν να κατασκευασθούν ειδικές ήχητικές μηχανές τόσο δυνατές που ή λειτουργία τους να κατόρθωνε να προκαλέσει ή να σκορπίσει τη βροχή. Το μόνο κακό είναι πως κάθε φορά που θα παρουσιαζόταν ανάγκη να χρησιμοποιηθούν τα ήχητικά μηχανήματα αυτά, οι κάτοικοι της περιοχής σε άκτινα δέκα χιλιομέτρων θα έπρεπε να βάλουν τα πόδια τους στον ύμο κι' όπου φύγει-φύγει γιατί άλλοιώς θα κινδύνευαν να κουραθούν για όλη τους τη ζωή.

Φαίνεται λοιπόν πως παρ' όλες τις έξυπνες ή σοφές ιδέες των διαφόρων εφευρετών, τα πράγματα θα

μείνουν όπως ήταν την εποχή των παππούδων μας; Οι άνθρωποι το χειμώνα θα βρέχονται και θα τουρτουρίζουν και το καλοκαίρι θα ξεσταίνονται και θα ιδρώνουν. Κι' έ-

ΜΠΑΡΜΠΑ ΜΑΚΡΟΠΟΔΗΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ από JEAN WEBSTER

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

Η κυρία Λίππετ έρριξε μια άσπρη ματιά στη Γερουσία που, καρφωμένη επάνω στην καρέκλα της, πήρε ύφος ένδουχο, γιατί της φάνηκε πως αυτή τη στιγμή έπρεπε να πάρη μέλο που δεν θυμόταν κανένα έξαιρετικά ένοχοποιητικό σημείο στο ένδεικτικό της.

— Ο προορισμός των κοριτσιών που βρίσκονται στη δική σου σειρά είναι να βρούν μια θέση για να έρρασθούν. Άλλα έσύ σε μερικά μαθήματα έκονες μεγάλες προόδους. Φαίνεται πως η έργασία σου στα Άγγλικά ήταν λαμπρή. Η κυρία Πρίτσαρδ, που δεν είναι μόνο μέλος του δικού μας Συμβουλίου αλλά και του Συμβουλίου του σχολείου σου, μίλησε με την καθηγήτρια της ρητορικής που της είπε πολλά καλά για σένα. Έπίσης η κυρία Πρίτσαρδ μάς διάβασε μια από τις εκθέσεις σου του σχολείου που έχει τον τίτλο: «Η μάχη Τετάρτη του Άσούλου».

Η άνήσυχη έκφραση της Γερουσίας τούτη τη φορά δεν ήταν προσηπτική.

— Μου φαίνεται πως δεν δείχνεις και τόσο μεγάλη εύγνωμοσύνη κοροϊδεύοντας το ίδρυμα που έκανε τόσα για σένα. Έάν' δεν είχες καταφέρει να δώσεις κάποιον άστειον τόνο στην έκθεσή σου δεν θα σε συγχωρούσα, Έδωχάς για σένα και για το καλό σου, στον κύριο... θέλω να πω στον Σύμβολο που έφυγε τώρα και λίγη ώρα, άρέσουν έξαιρετικά οι άστειολογίες. Κι' έτσι αυτή η άυθαδεστάτη έκθεση που έγραψες, την έκανε να προσφερθί να σε στείλη σ' ένα κολλέγιο για άνώτερες σπουδές.

— Σε Κολλέγιο;

Της Γερουσίας τα μάτια άνοιξαν διάπλατα. Η κυρία Λίππετ έγειρε το κεφάλι της για να επιβεβαιώσει τα λόγια της.

— Ο γενναϊόδωρος προσάτης σου έμεινε πίσω για να συζητήσουμε μαζί τους όρους. Είναι πολύ άτυπής στοι. Πρέπει να δηλογηώσω πως ο κύριος αυτός κάνει λάθος, Έχει την πεποίθηση πως το γράψιμό σου έχει κάποια πρωτοτυπία και θέλει να σε σπουδάσει για να γίνης «συγγραφέας».

σως να είναι καλύτερα έτσι. Γιατί ποιος ξέρει τι θα γινόταν αν προκαλούσαμε μια τέτοια άναστατώση στη φύση κι' άλλαζαμε την κανονική σειρά των εποχών.

ΕΡΕΥΝΗΤΗΣ

Συγγραφέας; Η Γερουσία τα είχε χάσει πια όλότελα. Δεν ήταν άξια να κάνει τίποτε άλλο παρά να έπαναλαμδάνη σαν ήχώ τα λόγια της κυρίας Λίππετ.

— Αυτή είναι η έπιθυμία του. Τι θα βγίη στ' αλήθεια απ' αυτό, θα το δείξει το μέλλον. Σου προσφέρει μια όποτροφία έξαιρετικά γενναϊόδωρη, ίσως μάλιστα περισσότερο γενναϊόδωρη απ' ό,τι θα έπρεπε για ένα κοριτσιό σαν και σένα, που δεν είχε ποτέ δικά του λεπτά στα χέρια του. Άλλ' αυτός τα είχε κανονίσει όλα τα πράγματα από πριν και στις μικρότερες λεπτομέρειες κι' έτσι έγω δεν μπορούσα να το φέρω καμμία αντίρρηση. Λοιπόν θα μείνης έδώ στο καλοκαίρι, κι' η κυρία Πρίτσαρδ είχε την καλοσύνη ν' αναλάβη να φροντίσει για τα ρούχα σου και για ό,τι άλλο σου χρειαστεί. Τα τροφεία και τα διδασκρά σου θα στέλνονται απ' εθείας στο Κολλέγιο, και θα σου στέλνονται και επί πλέον, κατά τα τέσσερα χρόνια που θα μείνης εκεί, τριανταπέντε δολάρια το μήνα για τα άτομικά σου έξοδα. Με το ποσό αυτό θα μπορούσες να βρίσκεσαι στο ίδιο επίπεδο με τις άλλες μαθήτριες και να μη στερησαι τίποτε. Τα χρήματα θα σου τα στέλνη ο ίδιος διαίτερος γραμματέας του κυρίου Συμβούλου κάθε μήνα κι' έσύ γι' άπάντηση θα στέλνης ένα γράμμα. Δηλαδή για να είμαστε έξηγημένοι, το γράμμα δεν θα το στέλνης για να ευχαριστήεις για τα χρήματα, ο κύριος Σύμβολος δεν θέλει ούτε να του τα άναφέρης καν, αλλά για να του γράφης τις προόδους σου στα μαθήματά σου και τις λεπτομέρειες απ' τη σχολική σου ζωή. Θα είναι σά να που με ένα γράμμα σαν κι' αυτό που θα στέλνης στους γονείς σου αν ζούσαν.

— Όλ' αυτά τα γράμματα θα τα στέλνης στον κύριο Τζών Σμιθ δια μέσου του ίδιαιτέρου του γραμματέας. Ο κύριος Σύμβολος δεν λέγεται φυσικά Τζών Σμιθ, μα προτιμά να μείνη άγνωστος. Έτσι για σένα δεν θα είναι ποτέ τίποτε άλλο παρά ο Τζών Σμιθ. Η αίτία που θέλει να του στέλνης αυτά τα γράμματα, είναι γιατί νομίζει πως δεν υπάρχει άλλο κα-

λύτερο μέσο για να συνηθίση κανείς να διατυπώνη λογοτεχνικά τις ιδέες του από την έπιστολογραφία. Κι' έπειδή έσύ δεν έχεις οικογένεια για ν' άλληλογραφής μ' αυτήν, θέλει να γράφης σ' εκείνον τα γράμματα που θα έγραφες στην οικογένειά σου. Θέλει άκόμη να παρακολουθί και τις προόδους σου. Δεν θα σου άπαντήση ποτέ στα γράμματά σου, ούτε θα δείξη ποτέ πως έλαβε όπ' όψι του ό,τι θα του γράφης. Συχαίνεται την άλληλογραφία και έλπίζει πως δεν θα το γίνης φόρτωμα. Άν τύχει και παρουσιαστεί καμμία περίπτωση που να είναι άπαράτητο να άπαντήση, — αν πρόκειται π. χ. να σε άποβάλουν από το Σχολείο, πράγμα που έλπίζω να μη συμβί ποτέ— τότε θα συνεννοηθίς απ' εθείας με τον κύριο Γκρίγκς, τον γραμματέα του. Τα γράμματα αυτά που θα στέλνης κάθε μήνα, είναι για σένα όποχρεωτικά. Είναι η μόνη πληρωμή που σου ζητάει ο κύριος Σμιθ, και γι' αυτό πρέπει να τα στέλνης τακτικώτατα σε όρισμένη ήμερομηνία, σαν να ήταν λογαριασμός που τον πληρώνεις με τον μήνα. Έλπίζω πως θα δείχνης πάντοτε τον σεβασμό που πρέπει και θα φανής άξια της όποτροφίας που σου προσφέρουν τόσο γενναϊόδωρα. Μη λησμονήσης ποτέ πως θα γράφης σ' έναν από τους Συμβούλους του Άσούλου Τζών Γκρίερ.

Η Γερουσία έρχηγε νωσταλαγικές ματιές στην πόρτα. Βρισκόταν σε τέτοια ταραχή και όπερδιέγερση, που δεν έπιθυμούσε τίποτε άλλο παρά να γλυτώση από την πολυλογία της κυρίας Λίππετ και να μείνη μόνη της με τον έαυτό της για να σκεφθί. Σηκώθηκε και έκανε ένα βήμα κατά πίσω για δοκιμή. Η κυρία Λίππετ τη σταμάτησε με μια κίνηση. Της παρουσιάζόταν μια μοναδική ευκαιρία για να δείξη το ρητορικό της ταλέντο και δεν ήθελε να την άφήση να πάη χαμένη.

— Έλπίζω πως μέσ' στην καρδιά σου αισθάνεσαι άρκετή εύγνωμοσύνη για την έξαιρετική τύχη που σου έλαχε. Δεν παρουσιάστηκε σε πολλά κορίτσια στη δική σου θέση η ευκαιρία να πάνε τόσο μπροστά στη ζωή τους. Πρέπει να θυμάσαι πάντοτε...

— Μάλιστα, μάλιστα, κυρία! Άν μου είπατε όλα όσα είχατε να μου πήτε, καλύτερα να πηγαίνω, γιατί έχω να βάλω ένα μπάλωμα στο πανταλόνι του Φρέντυ Πέρκινς.

Η πόρτα έκλεισε πίσω της, και η κυρία Λίππετ έμεινε με το στόμα άνοιχτό και με τον έπίλογό της κομμένον στη μέση.

Τα γράμματα της μίς Γερουσίας "Αμποι στον κ. Μπαρμπα-Μακροπόδη-Σμιθ."

215 Φέργουσον-Χάλλ 24 Σεπτεμβρίου

"Αγαπητέ καλό Έπίτροπε, που στέλνεις τα όρφανά στο Κολλέγιο.

"Έφτασα! Χτες ταξίδεψα τέσσερες ώρες με το τραίνο. Αισθάνεται κανείς ένα παράξενο συναίσθημα σαν ταξιδεύη, δεν είναι έτσι; Δεν είχα ξαναταξιδέψει ποτέ μου ίσαμε τώρα με το σιδηρόδρομο.

Το Κολλέγιο είναι το μεγαλύτερο και το πιο άξιοθαύμαστο κτίριο που μπορούσα να φαντασθί' χάνομαι όποτε θα βγώ έξω από την κάμαρά μου. Την περιγραφή θα σε την κάνω άργότερα όταν θα αισθάνομαι τον έαυτό μου λιγότερο άποδλακωμένο. Θα σε γράψω έπίσης και για τα μαθήματά μου. Αρχίζω τη Δευτέρα το πρωί και άπόψε είναι Σάββατόβραδο. Θέλησα όμως πρώτα να σε γράψω ένα γράμμα, μόνο και μόνο για να κάνουμε γνωριμία.

Τι άστειο που μου φαίνεται να γράφη κανείς γράμματα σε κάποιον που δεν τον ξέρει. Δηλαδή γενικά σε μένα μου φαίνεται περιεργό να γράψω γράμματα σε όποιονδήποτε. Δεν έχω γράψει περισσότερα από δύο ή τρία σε όλη μου τη ζωή, ίσαμε τώρα, και γι' αυτό θα σε παρακαλέσω να μην παρεξηγήσεις αν το

γράμμα μου τούτο δεν σε φανεί όπόδειγμα στο είδος του.

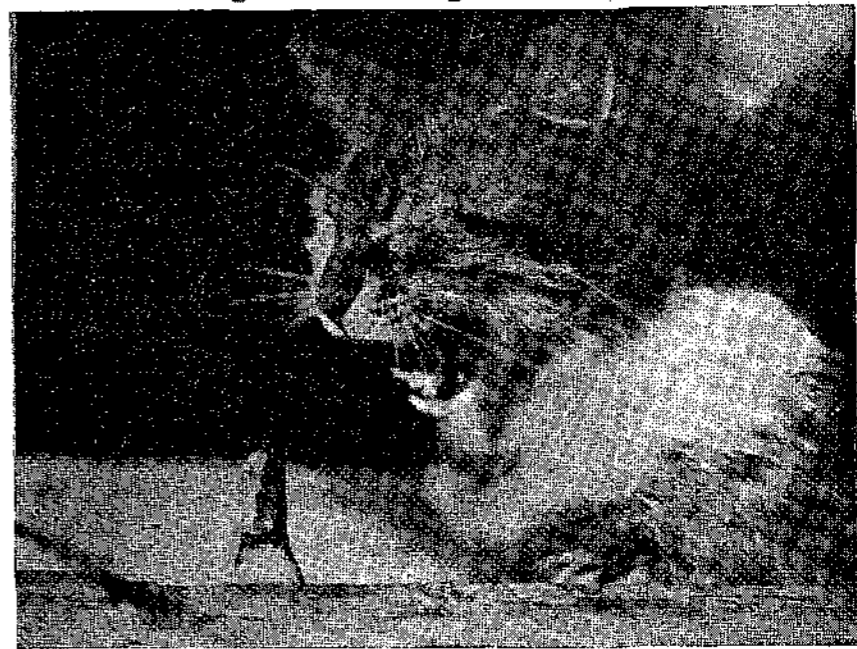
Χτες το πρωί προτού να φύγω, ή κυρία Λίππετ κι' έγω είχαμε μια πολύ σοβαρή συζήτηση οι δυό μας. Με συμβούλεψε πως πρέπει να φέρουμαι σε όλο το όπόλοιπο της ζωής μου, και προ πάντος πως να φέρουμαι στον εγγενικό κύριο που έκανε τόσα καλά για μένα. Πρέπει να προσπαθήσω να του δείχνω μεγάλο σεβασμό.

Πως γίνεται όμως να δείξω σεβασμό σ' έναν άνθρωπο που τον λένε Τζών Σμιθ; (*) Και σεεις πάλι γιατί δεν διαλέγατε ένα όνομα που να ήχη λίγη περισσότερη άτομικότητα. Έμένα μου φαίνεται το ίδιο σαν να έγραφα γράμματα στον κύριο «μύλο του καφέ» ή στον άγαπητό «άνεμοδείκτη».

Σας έσκεπτόμουν πάρα πολύ όλο αυτό το καλοκαίρι που πέρασε. Το ό,τι υπάρχει κάποιος που δείχνει ενδιαφέρον για μένα, ύστερα από τόσα χρόνια που έζησα έντελώς μόνη μου στον κόσμο, με κάνει να αισθάνομαι κάτι, σαν να είχα βρεί μια οικογένεια. Μου φαίνεται σαν να έχω και έγω τώρα κάποιον δικό μου και αυτό είναι ένα πολύ εύχρηστο συναίσθημα. Όστόσο πρέπει να δηλογηώσω, όταν καθίσει να σε σκεφθί ή φαντασία μου δεν με βοηθί παρά πολύ

(*) Στην Άγγλία και στην Άμερική, το Τζών και το Σμιθ είναι τα κοινότερα όνόματα. — Σ. τ. Μ.

EΙΚΟΝΕΣ ΖΩΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

Η Ψιμίνα χασμουριέται.

(Άπό τον Διεθνή Φωτογρ. Διαγωνισμό του Kodak)

λίγο. Δεν ξέρω παρά τρία πράγματα για σας:

I: Είσαθε φηλός.

II: Είσαθε πλούσιος.

III: Μισείτε τα κορίτσια.

Φκντάζομαι πώς θα μπορούσα να σας φωνάξω: «Αγαπητέ κύριε Μισογύνη». Αλλά αυτό θα ήταν κάπως προσβλητικό για μένα. Η «Αγαπητέ κύριε Πλούσιος», αλλά αυτό πάλι θα ήταν προσβλητικό για σας, γιατί θα ήταν σαν να θεωρούσα πως το μόνο πράγμα που αξίζει σε σας είναι τα χρήματά σας. Έπειτα, το να είναι κανείς πλούσιος, αυτό είναι ένα προτέρημα εντελώς εξωτερικό. Μπορεί να μη μείνετε πλούσιος σε όλη σας τη ζωή. Ένα σωρό Έξυπνοι άνθρωποι καταστρέφονται στο χρηματιστήριο. Όσο όμως για φηλός, φηλός θα μείνετε ως που να πεθάνετε. Έτσι αποφάσισα να σας λέω «Αγαπητέ Μπάρμπα-Μακροπόδη». Δεν πιστεύω να μου θυμώσετε. Είναι ένα χαϊδευτικό όνομα που θα μείνη μεταξύ μας: δεν θα το ποθώ στην κυρία Αίπειτ.

Το κουδούνι τών δέκα θα κτυπήσει σε δυο λεπτά. Η ημέρα μας χωρίζεται σε τμήματα με κουδούνισματα. Τρώμε, κοιμάμαστε και μελετούμε με κουδούνισματα. Είναι ένα πράγμα που ξυπνάει τα αίματα. Μου φαίνεται σαν να είμαι πυροσβέστης. Να το, χτυπάει: Σβύστε τα φώτα! Καληνύχτα!

Βλέπετε με πόση ακρίβεια κρατώ τους κανονισμούς—αυτό το χρωστώ στην ανατροφή που έπηρα στο «Ασυλο Τζών Γκρίερ».

Με μεγάλο σεβασμό Γερούσα Άμποτ

Προς τον κύριο Μπάρμπα-Μακροπόδη-Σμιθ

1η Οκτωβρίου

Αγαπητέ Μπάρμπα-Μακροπόδη

Αγαπώ το Κολλέγιο και σας αγαπώ και σας που με στείλατε σ' αυτό. Είμαι πολύ, μα πολύ ευτυχισμένη και βρισκόμαι όλη την ώρα σε τέτοια υπερδιέγερση, που δύσκολα με πιάνει ύπνος το βράδυ. Δεν μπορείτε να φαντασθήτε τί διαφορετικό που είναι από το «Ασυλο Τζών Γκρίερ». Ούτε στον ύπνο μου δεν είχα ονειρευθεί ποτέ μου πως μπορούσε να υπάρχει στον κόσμο ένας τέτοιος τόπος. Αυπάμαι με την καρδιά μου τον καθένα που δεν είναι κορίτσι και δεν μπορεί να έρθη εδώ πέρα. Είμαι βέβαιη πως το Δύκειο όπου πηγαίνατε όταν ήσαστε μαθητής, δεν μπορεί να ήταν τόσο ωραίο.

Η κάμαρά μου βρίσκεται φηλά σ' έναν πύργο που τον χρησιμοποιούσαν για θάλαμο τών μεταδοτικών νοση-

μάτων προτού να κτισθώ το καινούργιο νοσοκομείο. Στο ίδιο πάτωμα του πύργου με μένα μένουν κι' άλλα τρία κορίτσια: Μιά «Μεγάλη», που φοράει γυαλιά και που όλη την ώρα μας παρακαλεί να είμαστε κάπως πιο ήσυχες. Και δυο «Νεοφερμένες», η Σάλλυ Μάκ-Μπράϊντ κι' η Τζούλια Ρούτλετζ Πέντλετον. Η Σάλλυ έχει κόκκινα μαλλιά και μια μυτίτσα σηκωμένη στον αέρα, και είναι πολύ καταδεκτικό κορίτσι. Η Τζούλια είναι από μια άπ' τις πλουσιότερες οικογένειες της Νέας Υόρκης και δεν έρριξε ακόμη τα μάτια της επάνω μου. Οι δυο τους κάθονται μαζί στην ίδια κάμαρα, κι' η Μεγάλη κι' εγώ έχουμε χωριστά δωμάτια. Συνήθως στις νεοφερμένες δεν δίνουν χωριστά δωμάτια γιατί είναι πολύ λιγοστά. Μα έμένα μου το έδωσαν χωρίς καν να το ζητήσω. Καθώς φαίνεται η επιμελητρια δεν βρήκε σωστό ν' αναγκάση ένα κορίτσι από σοβαρή οικογένεια να κατοικήση στην ίδια κάμαρα μ' ένα έκθετο. Αυτό όμως έχει και τα καλά του, καθώς βλέπετε.

Η κάμαρά μου είναι βορειοδυτική με δυο παράθυρα και με ωραία θέα. Όταν έχει κανείς ζήσει δεκαεφτά ολόκληρα χρόνια στον ίδιο θάλαμο με άλλα είκοσιδυο παιδιά, αισθάνεται μεγάλη ανακούφιση όταν βρεθί μόνος του. Για πρώτη φορά μου παρουσιάστηκε η ευκαιρία να γνωριστώ με τη μίς Γερούσα Άμποτ. Και νομίζω πως αρχίζει να μ' άρεση.

(Ακολουθεί) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ

ΠΕΡΙΜΕΝΟΝΤΑΣ

Όταν η Αγγλία αποφάσισε να διαλύση για οικονομία τα ελληνικά συντάγματα, ο Τσώρς κάλεσε τον Κολοκοτρώνη στη Νεάπολη. Επουπήγε ο ίδιος. Τόν ήθελε να συνεργαστούν και εκεί, μα αυτός έμεινε στη Ζάκυνθο. Αν οι μεγάλοι της γης ξεχνούσαν την πατρίδα του, δεν έπρεπε να την ξεχάσουνε και τα παιδιά της. Δικό της ήτανε το αίμα τους. Αυτό και μόνο θα της χάριζε το λυτρωμό.

Από τα δεκαπέντε χρόνια που έμεινε στη Ζάκυνθο ο Κολοκοτρώνης, τα ξη μονάχα ξησε με το μισθό του αξιωματικού. Μόλις διαλύθηκε το επίτελειο—αυτό διατηρήθηκε δυο χρόνια πιο πολύ απ' τα συντάγματα—ξανθυμήθηκε τη δουλειά που είχε πιάσει στην αρχή. Έκαμε ζωή άψευγάδιαστη. Ήτανε τίμιος στις δυσκολίες του, ήξερε να μεταχειρίζεται

καλά το χρήμα χωρίς τσιγγουνιές μα και χωρίς σπατάλη, είχε πλήθος φίλους που στην ανάγκη του δάνειζε «άτόκως», όπως έγραφε στα κατάστιχά του, δε μεθούσε, δεν κάπνιζε, δεν έπαιζε χαρτιά, δεν έκαμε τον παλληκαρά έξω από τη μάχη, λάτρευε τη μητέρα του σαν είκόνα, τιμούσε τη γυναίκα του, και έπνιγε τον καιμό της δικής του άγραμματοσύνης, φροντίζοντας όσο μπορούσε για τη μόρφωση τών παιδιών του.

Τους είχε δασκάλους φημισμένους, και τόν Πάνο τόν έστειλε σ' μεγάλωσε στην Κέρκυρα να σπουδάση στην Ακαδημία. Αυτό το παιδί έπαιζε τάρχατα στα δάχτυλα και στις διακοπές έξηγοσε στον πατέρα του κομμάτια από τ' άθηνάτα ελληνικά έργα, κομμάτια που τόν έρρίχνανε σε βαθύ στοχασμό και σε συγκίνηση.

Το σπίτι του ήτανε καθαρό, γεμάτο αγάπη. Όλη η φαμίλια πήγαινε τις Κυριακάδες στην εκκλησιά και ήτανε μα χαρά να βλέπη κανένας πλάι στην τρεμάμενη καπετάνισσα τρία Ελληνάκια με τις χιονάτες φουστανέλλες, δυο κόρες που τις είχε καμαρί ο κόσμος, και το αντρόγυνο που εσα κι' αν είχε περάσει αντίκρυζε με λεβεντιά κι' έλπίδες τη ζωή!

Μα ώρες ώρες οι έλπίδες παίρνανε μέσα στην καρδιά του Γέρου του Μωριά τη μορφή της πιο πονεμένης λαχτάρας. Κρατώντας το μικρό του γιό τόν Κολλίνο—χαϊδευτικό του Κωνσταντίνος—απ' το χέρι, ανέβαινε μαζί του το δρόμο του κάστρου και από το φηλωμα κάρφωνε τα μάτια στα μακρινά αγαπημένα βουνά.

Και λέει το λαϊκό τραγούδι:

Τι έχεις, πατέρα μου, και κλαίς και βαρού- [ναστενάξεις; —Γλέπω τη θάλασσα πλατεία και τόν Μω- [ριάν άλάργα, με πήρε το παράπονο και το μεγάλο ντέρτι.

Δεν τού έφευγε η πίστη ότι θα πήγαινε μια μέρα εκεί με σκοπό μεγάλο, με έντολη μεγάλη. Όμως ρωτούσε ολοένα και πιο βαριά:

— Πότε... πότε;

Τα χρόνια κυλούσανε σιωπηλά και η αγωνία έσκαβε όλο και με βαθύτερ' αλάκια τη μορφή του.

Μά να!

Ήρθε η ώρα για την απάντηση. (Ακολουθεί) ΕΙΡΗΝΗ ΓΑΛΑΝΟΥ

ΑΙΣΩΠΕΙΟΙ ΜΥΘΟΙ

ΛΕΑΙΝΑ ΚΑΙ ΑΛΩΠΗΣ

Με τη Λείνα η Άλσπου το βάνει, Που μονάχα ένα παιδί έχει κάνει. Και της λέει κι' εκείνη με καμαρί: «Ναι, μονάχα ένα, μα λιοντάρι!» ΤΟΥΤΑ ΠΑΠΑΧΡΟΝΟΠΟΥ

ΜΙΚΡΗ ΣΤΙΧΟΥΡΓΙΚΗ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Συχνά βλέπω στην Άλληλογραφία—στις «Απορρίψεις» προπάντων—να συσταίνη η Διάπλασις σε νεαρούς ποιητές «να επιμεληθούν τη στιχουργία τους». Άλλοτε να τη ρωτούν: «πώς θα μάθω να κάνω καλούς στίχους;» Και τη Διάπλασις ν' απαντά: «Μελέτα τους στίχους τών δοκίμων μας ποιητών, διάβασε όμως και καμιά Στιχουργική». Άλήθεια, μόνο με τη μελέτη τών καλών ποιητών μαθαίνει κανείς—πρακτικά να ποίημε—να στιχουργή όρθα. Χρειάζεται όμως και κάποια θεωρία: πρέπει να ξέρη ο νεαρός στιχουργός, ο άρχαριος, και τούς στοιχειώδεις κανόνες αυτής της τέχνης, που μερικώς είναι δύσκολο να τούς βγάλη μόνος του από τη μελέτη τών ποιητών. Πρέπει δηλαδή να διαβάση και μια απλή Στιχουργική.

Δυστυχώς, απλή, μικρή, πρακτική να ποίημε πάλι, Στιχουργική στη γλώσσα μας δεν υπάρχει. Οι υπάρχουσες είναι πολύ μεγάλες, πολύ θεωρητικές, πολύ... συζητητικές—γιατί η Νεοελληνική Στιχουργία παρουσιάζει και πολλά «ζητήματα»—καλές μόνο για μεγάλους, ή για ειδικούς, που θα μπερδεύαν έναν άρχαριο και θα τόν έκαναν να... ξεμάθη ίσως κι' εκείνα που τυχόν θα ήξερε. Είναι σαν τις μεγάλες Γραμματικές που γράφονται για φιλόλογους, κι' όχι σαν τις μικρές που έχετε σεεις στο σχολείο... Κι' ενώ συλλογίζομαι την άμνηχανία ενός παιδιού, που θάπαιρνε, κατά τη σύσταση, μια τέτοια Στιχουργική για μεγάλους, θυμήθηκα πως, έδω και πολλά χρόνια, είχα γράψει και δημοσιεύσει στη «Διάπλασι» μια «Μικρή Στιχουργική» για παιδιά. Θυμήθηκα ακόμα πως άρεσε και τού Παλαμά, που διάβαζε τότε τη «Διάπλασι» με τα μικρά του παιδιά, και μου είπε πως «τάλεγα σωστά, πως η Στιχουργική μου έκανε απλά, εύκολονόητα και τα πιο δύσκολα πράγματα, και πως στον καθένα μπορούσε να χρησιμεύση». Είπα λοιπόν με τού νοού μου: Γιατί να μην ξαναδημοσιεύσω, για τα σημερινά παιδιά, την παλιά μου εκείνη «Μικρή Στιχουργική»; Τη βρήκα, τη διάβασα, την ξανάγραψα—γιατ' είδα πως είχε ανάγκη από μερικές αλλαγές και προσθήκες, ακόμα πως έπρεπε να γραφτή στη σημερινή μας γλώσσα κι' όχι στη σχολαστική εκείνη που γράφαμε το 1896!—και τη δημοσιεύω.

Όπως μου είπε τότε κι' ο Παλαμάς, «μπορεί να χρησιμεύση στον καθένα».

ΓΕΝΙΚΑ

Στιχουργική ονομάζεται η τέχνη που διδάσκει τούς κανόνες της καλής στιχουργίας, δηλαδή πώς να συνθέτουμε καλούς στίχους.

(Τέχνη καθαυτή είναι η στιχουργία, η αυτή η ποίηση. Άλλά όταν οι άρχαριοι έλεγαν Γραμματική, Ρητορική κτλ. έννοουσαν τέχνη: «Η γραμματική τέχνη, η ρητορική τέχνη» κτλ. «Ετσι κι' η στιχουργική τέχνη».)

Για να συνθέτη κανείς καλούς στίχους δεν είναι κι' απαραίτητο να ξέρη Στιχουργική. Άρκει νάχη καλό αυτί από φυσικό του, και να τού γυμνάση διαβάζοντας καλά ποιήματα. Έτσι θα μάθη να διακρίνη τα λάθη τού μέτρου και να τάπορευνη, χωρίς να ξέρη ακόμα τούς κανόνες. Το ίδιο συμβαίνει και με τη Μουσική. Όταν έχη κανείς καλό αυτί και τού γυμνάση ακούγοντας καλά μουσικά κομμάτια, δεν είναι ανάγκη να διαβάση θεωρία της Μουσικής, να περάση τα διάφορα Σολφέζ, για να διακρίνη τα μουσικά λάθη, τις παραφωνίες. Και κομμάτι ακόμα μπορεί να συνθέση χωρίς νάχη μάθει τούς κανόνες. Πάντα όμως πιο σίγουρος είναι όταν τούς ξέρη. Γι' αυτό οι μουσικοί σπουδάζουν τη θεωρία, και γι' αυτό οι ποιητές σπουδάζουν τη Στιχουργική. «Αδιάφορο αν, κι' αυτοί κι' εκείνοι, όταν σπουδάζουν, βλέπουν πως μαθαίνουν και πράγματα που τα ήξεραν κιόλα από την πείρα τους. Είναι όμως και μερικά άλλα που μόνο η Θεωρία, μόνο η Στιχουργική θα τούς τα διδάξη. «Ω, πολλά!»

Τέσσερα πράγματα διακρίνουν τόν έμμετρο λόγο (*) από τόν πεσό:

A'. Το μέτρο, ή ο δρισμένος αριθμός τών συλλαβών κάθε γραμμής (στίχου).

B'. Ο ρυθμός ή ο τόνος.

Γ'. Η τομή.

Δ'. Η δημοικαταληξία (ρίμα).

(Και τα τέσσερα αυτά μαζί, κι' όχι μόνο ο δρισμένος αριθμός τών συ-

λλαβών κάθε γραμμής—στίχου—αποτελούν τού Μέτρο. Γι' αυτό η Στιχουργική λέγεται και Μετρική.)

A'. Το μέτρο, ή ο δρισμένος αριθμός τών συλλαβών κάθε γραμμής (στίχου).

B'. Ο ρυθμός ή ο τόνος.

Γ'. Η τομή.

Δ'. Η δημοικαταληξία (ρίμα).

(Και τα τέσσερα αυτά μαζί, κι' όχι μόνο ο δρισμένος αριθμός τών συ-

λλαβών κάθε γραμμής—στίχου—αποτελούν τού Μέτρο. Γι' αυτό η Στιχουργική λέγεται και Μετρική.)

(*) Λέμε τόν έμμετρο κι' όχι τόν ποιητικό, γιατί τόν ποιητικό λόγο—την ποίηση—δεν τόν διακρίνει απ' τόν πεσό μόνο τού μέτρο. Τα στιχουργήματα δηλαδή δεν είναι πάντα και ποιήματα. Π. χ. αυτό: Τό εις την έποικεινύσαν τετραγώνον, εν (μόνον), Ίσοται με τού άθροισμα τών δύο τετραγώνων

λαβών κάθε γραμμής—στίχου—αποτελούν τού Μέτρο. Γι' αυτό η Στιχουργική λέγεται και Μετρική.)

A'. ΤΟ ΜΕΤΡΟ Η Ο ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΩΝ ΣΥΛΛΑΒΩΝ

Όταν έχετε μπροστά σας, γραμμένο ή τυπωμένο, ένα στιχούργημα, τού πρώτο που θα παρατηρήσατε είναι πως αποτελείται από γραμμές—στίχους—που είναι επάνω κάτω τού ίδιου μήκους. (Και στα πεσό βέβαια οι γραμμές είναι ίσομακρες, δεν τελειώνουν όμως πάντα με δλάκερη λέξη, όπως στα στιχουργήματα παρά η λέξη στο τέλος της γραμμής κόβεται όπως έρχεται καλύτερα στο γραφικό ή στον τυπογράφο). Αν μετρήσατε τώρα τις συλλαβές σ' ένα στιχούργημα, θα βρήτε πως όλοι τού οι στίχοι—ή τουλάχιστο οι αντίστοιχοι: πρώτος και τρίτος, δεύτερος και τέταρτος, πέμπτος και έβδομος και καθεξής—έχουν τόν ίδιο αριθμό συλλαβών. Π. χ.:

Έπαισε τα Γιάννενα σ'αυτά να κοιμηθούνη, Έκλεισανε τα μάτια τους, έσβύσανε τα φώτα, Η μάνα σφίγγει τού παιδι βαθιά στην άγκαλιά της...

οι στίχοι αυτοί έχουν όλοι από δεκαπέντε συλλαβές. Αυτοί πάλι:

Κι' εκεί μέσα κατοικούσες Πικραμένη, νεροπαλή, Κι' ένα σόμα κωτεροσούσες «Έλα πάλι!» να σου πη.

έχουν από όχτώ συλλαβές ο πρώτος κι' ο αντίστοιχός του τρίτος, κι' από έφτά ο δεύτερος κι' ο αντίστοιχός του τέταρτος. Και τέλος αυτοί:

Τους δαίμονες της στέλλει Η τών Γαρόθρον γέννη Αντούς. Σαν πειναλέα λείνα Να καταφάγη θέλει Θνητούς.

έχουν από έφτά συλλαβές ο πρώτος κι' ο τέταρτος, από όχτώ ο δεύτερος κι' ο πέμπτος, κι' από δυο ο τρίτος κι' ο έκτος—αντίστοιχοι πάντα. (Ακολουθεί) ΓΡ. Β.

Τους δαίμονες της στέλλει Η τών Γαρόθρον γέννη Αντούς. Σαν πειναλέα λείνα Να καταφάγη θέλει Θνητούς.

Απερ αι δύο διεραί πειρουαί αποτελοοι, Και τούτο Πυθαγόρειον θέωρημα κολούσι.

έχει μέτρο κι' δημοικαταληξίες, αποτελεί δηλ. έμμετρο λόγο, από ποίηση όμως οδτε ίχνος. Άπεναντίας αυτό:

Στον ποταμό της Βαβυλόνας εκεί καθήσαμε και κλάραμε... Να κολλήση η γλώσσα μου σού λάτρηγά μου, αν σε ξεχάσω ποτέ, Ίερουσαλήμ!

αυτά μέτρο έχει οδτε δημοικαταληξία τυπικά, είναι λόγος πεσό. Κι' όμως είναι ποίημα.

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Τ' ΑΦΤΑΣΤΟ

*Ω! Μή γελάς αν κλαίω σαν καιδί
Κάτι βαθιά πληγώνει τή ψυχή μου...
Πονώ για λίγον ίστω, ένα κλαδί
Στήν άχνη πλανημένη τής ερήμου...

Κάτι μεγάλο μου χαρογάδι
Μέσα στη δυστυχία που με κυκλώνει,
Στού λόφου τήν κορφή ψηλά-ψηλά
Με προσκαλεί μιά ρόδινη άνεμώνη.

*Ω, μή γελάς... τὸ ξέρεις πὸς πονῶ
Θάθελα νὰ γεννιόμουν ἀγγελοῦδι...
Καί τώρα πὸς μὲ βλέπεις καὶ θρηνηῶ
Εἶναι γιατί δὲ φτάνω ἕνα λουλοῦδι...

*Αλοί μου κάτι ὄρατο νοσταλγῶ
Μὰ δὲν μπορεῖ ἡ ψυχὴ μου νὰ τὸ
[νοιώσῃ]

*Ὅ, τι καλὸ κ' ὄρατο κυνηγῶ
Κανένας δὲν μπορεῖ νὰ μοῦ τὸ δώσῃ.

Κλαίω γιατί τ' ἀστέρη μὲ καλεῖ
Ψηλά στήν ἀσημένια συντροφιά του
Μὰ κάτι τί δερμένη μὲ κρατεῖ
Στὸν ἄχαρο τὸν κόσμον ἐδῶ κάτω.
Μακεδονοπούλα [Α]

ΦΑΡΜΑΚΟ ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΑΠΑΙΣΙΟΔΟΣΙΑΣ

Βαρειά ἡ ψυχὴ μου σήμερα, βαρειά
σὸν τὸν κολυβένιο οὐρανὸ πὸς προμα-
νὰ καταιγίδα. Μαυρίλα γύρω στή φύ-
ση, μαυρίλα καὶ στὸν ἐσωτερικὸ μου
κόσμο. Κανένα φῶς μικροστῆ μου γιὰ
νὰ ξαγναντέω ὅσοι κ' ἀπὸ μακριὰ
τὴν ἑλλάδα. Κι' ὅσοι ἕνα κομματάκι
γαλάζιο τ' οὐρανοῦ δὲν φαίνεται.

Κάθουμαι στὸ παράθυρο γιὰ νὰ δια-
σκεδάσω τὴν μελαγχολία μου. Γυρνῶ
ἐδῶ κι' ἐκεῖ μὰ τίποτα δὲν καταφέρ-
νω. Παντοῦ συναντῶ τὴν ἴδια ἀγω-
νιάδη σιωπὴ. Νέκρα τριγύρω. Κι' οἱ
θλιβεροὲς σχέψεις στήνουν χορὸ μπρο-
στῆ μου.

*Ἔτσι λοιπόν; Καμμιά χαρὰ, καμμιά
εὐχαρίστηση δὲν θὰ αἰσθανθῶ; Διαρ-
κῶς θάχω πάλιν μὲ τὴ ζωὴ ὡσὸτον
νῆσθῃ ὁ λυτρωτὴς ὁ θάνατος; Γιατί
νὰ μὲ κοριέψῃ ἀπὸ τόσο νορῆς ἡ ἀπο-
γόητευση; Γιατί στὰ εἰκόσι μὲ χρόνια
νῆχο τὴν ἴδια μικρὴ γούση τῆς ζωῆς
σὸν κάτι βασιανισμένες γούρες;

Μὲ τίς σκέψεις ἀδελῆς εἶχα ξεχαστεῖ
ἐταν μὲ συνέρχετε τὸ τρελλὸ πέταγμα
ἐνὸς κοπαδιοῦ πουλιῶν πὸς ἐφευγαν
τὴν καταιγίδα. Τὶ μαυρίλα πλάκωσε
τὸν οὐρανὸ; Κάθησα λίγο ἀκόμα μπρο-
στῆ στὸ παράθυρο γιὰ νὰ δῶ τὸ ξέ-
σπασμα τοῦ καιροῦ ἐταν ξάφνου πέρα
μακριὰ κατὰ τὸ ἄγρον ὅρας ξαγνάν-
τευμα κατὰ φωτεινὸ Πῆρα τὰ κυκλῶνα
περίοργη νὰ δῶ καὶ βλέπω δλόκληρο
τὸν Ἄδων λουρμένο ἀπ' τὸ φῶς τοῦ
ἡλιου! Καί νὰ σκεφθῆ κανεὶς πὸς ἡ
Καβάλλα μας εἶναι κατασκοπείνη!

Αἰσιμονημένοι μερικοὶ στίχοι ἄρχι-
σαν ξάφνου νὰ κυριευθοῦν ἐλίμωνα στὸ
νοῦ μου. Προσπαθοῦσα γὰ τοὺς συ-
ναρμολογήσω. Κόπιασα πολὺ μὰ τὸ
κατάφερα. Τὸ ψιθύρισα δυο-τρεις φο-
ρὲς καὶ μετὰ ἄρχισα νὰ τ' ἀπαγγέλω
δυνατὰ. Οἱ στίχοι ἔλεγαν:

*Κι' ἂν τριγύρω βογγᾶ καὶ ψηλά συν-
[ναφίσει]
Πάντα ὁ ἥλιος σὲ κάποιο γιάλο θὰ γελά
Κ' ἂν πικρὸ τὴν ψυχὴ σου τὸ δάκρυ
[τὴ ραίνει]
Πάντα κάποια μεγάλη χαρὰ τὴν προ-
[σμένει].

Ἄετα κ' ἦταν κορτεροῦ μαχαίρη τὸ
συναίμα αὐτὸ κ' ἔκοψε σὸν διὰ μαχίαις
τὴν ἀπαισιοδοξία πὸς μὲ πλημμυροῦ-
σε. Ἄρχισα νὰ συνέρχομαι. Πού τις
βρήκα τόσο θλιβεροὲς σχέψεις, τόσο ἀ-
χαριστία ἀπέναντι τῆς ζωῆς μου; Γέ-
λασα μόνη μου κ' ἄρχισα νὰ μουρ-
μουρίζω σὲ γνωστὸ σκοπὸ τὰ λόγια
τοῦ ποιητῆ μου. Ἡ βροχὴ ξέσπασε γιὰ
καλὸ. Ἐκλεισα τὸ παράθυρο. Ἡ φωνὴ
μου ἄρχισα νὰ δυναμώῃ. Πλησίασα
κ' ἔβαλα τὸ γραμμόφωνο. Στὸν τόπο
τῆς τόσης μελαγχολίας μου θρονιά-
στηκε κάτι πὸς μπροστὸς νὰ ὀνομαστῆ
ἡ χαρὰ. Χαίρομαι πὸς κατόρθωσα
νὰ νικήσω τὸν ἑαυτὸ μου σὲς ἀρχὲς
τῆς ἀπαισιοδοξίας του. Καί τὸ κατά-
φερα μόνη μὲ μερικοὺς ξεχασμένους
στίχους. Ἀκούγοντας τὸ γραμμόφωνο
ἡ ἀδελφὴ μου ἦρθε νὰ μὲ βοηθῆ. Μόλις
μὲ εἶδε ἔμπηξε τὰ γέλια. Μὲσ' στήν
ἀφηρημάδα μου δὲν πρόσεξα πὸς κοι-
νιόμουν πάνω στὸν ρυθμὸ τῆς μουσικῆς.

Στὸ στεροβίλιωμα τοῦ χοροῦ πὸς μὲ
παρέσυρε ἡ ἀδελφὴ μου θυμήθηκα πὸς
πολλὰ παιδιά θὰ βρισκόματι στήν ἴδια
κατάσταση μὲ μένα καὶ σκέφτηκα ὅτι
θὰ μοῦ ἦταν εὐκολο νὰ τοὺς θυμῆσω
τοὺς θαυματουργοὺς στίχους. Γιὰ ἄς
δοκιμάσω!... Εἶναι ἀποτελεσματικώ-
τατο γιαιρικό. Σὲ καμμιά ἀπογοητευ-
μένη σας ὅρα σκεφθῆτε τὸν στίχο μου.
κάντε ὅτι ἔκανα καὶ γὰ καὶ νᾶστε σί-
γουροι πὸς ὄχι μόνον θὰ γιαιρνευῆτε
ἀλλὰ κ' ὅτι θὰ σᾶς φέρῃ γούρι!...
Γεῖφος [Α]

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

*Ἡ διακόλλισα ρωτᾶται τὰ παιδιά:
— Γιὰ ποῦ λόγῳ ἄλλα σύννεφα εἶ-
ναι ἄσπρα κ' ἄλλα εἶναι μαύρα;
Κι' ἡ Λίλια:
— Γιατί τ' ἄσπρα σύννεφα γίνονται
ἀπὸ τὴν ἐξάτμηση τῶν νερῶν πὸς εἶναι
καθαρά καὶ τὰ μαύρα ἀπὸ τὰ νερά
πὸς εἶναι βροῦμα.

*
— Τοτό! Καλέ, σὺ ἔφαγες τὰ μπο-
μπόνια;

— Ναι, ἐγώ!
— Καί δὲν ἄφησες οὔτε ἕνα! Δὲ ντρέ-
πασαι;
— Ἔθελα νὰ δώσω ἕνα μάθημα...
στὴ μαμά!
— Στὴ μαμά; ! Γιατί;
— Νά, ἄφησε τὰ κλειδιά στὸ μπουφ-
φέ. Καί γιὰ νὰ μὴν τὸ ξανακάνῃ...
(Παλιὸ) *Κεφαλλονιτοπούλα*

ΤΑ ΕΥΣΗΜΑ ΤΟΥ 1934

Τὸ περασμένο διαπλασιακὸ ἔτος —
Δεκεμβρίου 1933 ὡς 30 Νοεμβρίου 1934
— πολλοὶ πῆραν Εὐσημα ὅπως πάντα.
Περισσότεροι δηλ. ἀπὸ 250 πὸς ἔλα-
βαν μέρος στοὺς διαφόρους Διαγωνι-
σμούς. Λίγοι ὅμως μὲ ἔστειλαν Ση-
μείωση καὶ κανένας ἄπ' ἔδους πῆραν
κάτω ἀπὸ 60. Αὐτὸ κάπως τὸ καταλα-
βαίνο: τὴ στιγμή πὸς βλέπει πὸς με-
ρικοὶ ἔχουν 200, κρίνει περιττὸ νὰ σταί-
λῃ Σημείωση ἕνας πὸς πῆρε 10, 20, 30,
40, 50... Ἀπορῶ ὅμως πὸς δὲν ἔστει-
λαν κάποιοι πὸς πῆραν τόσο πολλὰ —
ἡ *Ἐρσίνη* π. χ. μὲ 170, ἡ *Φρανοῖνα* μὲ
126, ἡ *Βασιλίσα τὸν Πόνον* μὲ 128 κᾶ
— πὸς θὰ ἔρχονταν σὲ πολλὴ τιμητικὴ
θέση. Ὅσοι δὲν ἔστειλαν, ἐγὼ δὲν μπορῶ
νὰ λάβω ἔπ' ὄψη μου παρὰ μόνον ὅσους
μαῦ ἔστειλαν Σημείωση. Αὐτοὶ μόνον
διαγωνίζονται — ἔτσι εἶναι ὁ Κανονι-
σμός. Κι' ἴδου ἡ Ἀπονομὴ τῶν Βρα-
βείων:

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Λυσόχαρτο*
ἔλαβεν ἕν ὄλω Εὐσημα 234.

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Νυφοῦ-
λα τ' Ὀδρανῶ*, 199. — *Ξεπαισμένος Λόρ-
δος* (καί μὲ ἄλλο ψευδώνυμο) 184.

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Βέδας*, 136.
— *Δοξασημῆνα Τερακοκισατάκι* (καί μὲ
ἄλλο ψευδώνυμο) 130.

Α' ΕΠΑΙΝΟΣ: *Λευκάτας*, 111. —
Ρωμάλδος Πιτσιρικός, 110. — *Ἰδομε-
νός*, 102. — *Γκάλιχ*, 93. — *Μαργαρίτα*,
97. — *Δανάη*, 91.

Β' ΕΠΑΙΝΟΣ: *Ὀλιβιέρος Κρόμβελ*,
68. — *Θάλης Βλαστός*, 61.

Γενικῶς Στατιστικῶς, πὸς πολὺ μὲ
βοήθησαν, μὲ ἔστειλαν οἱ ἔξῃ: *Ἰδο-
μενός*, *Λευκάτας*, *Νυφοῦλα τ' Ὀδρα-
νῶ*, *Ξεπαισμένος Λόρδος*, *Φίλημα Σιδῆς*,
Αἰώνιος Θρόλλος, *Δανάη*, *Μπιλ-Σπιλ*
καὶ *Γκάλιχ*. — Ἀπονέμω [20Ε] εἰς τὸν
καθένα καὶ [25Ε] στὸν *Γκάλιχ* πὸς ἡ
Στατιστικὴ του εἶναι ἡ καλύτερη ἀπ'
ὅλες.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

Υ. Γ. Περιμένο τις Σημειώσεις σας
τὸν Εὐσημον τοῦ 1935, ὅπως εἶπα στὸ
προηγούμενο.

ΕΛΛΗΝΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΗΜΕΛΗΣΕΩΣ»

*Ἀθήνα, 22 ὁδὸς *Ἐδριμίδου*
τὴν 12 Δεκεμβρίου 1935
Η ΓΙΟΡΤΗ ΜΑΣ

*Ὁ κ. Νικόλαος Π. Παπαδόπουλος, ὁ
διδυμότης μας, εὐχαριστεῖ ἀπ' τὴν καρ-
διά του τὰ Διαπλαστικά πὸς τὸν συγ-
χάρηκαν καὶ τὸν εὐχάρησαν, μὲ τόσο θερ-
μὰ κ' ὄρατα λόγια, στήν ὀνομαστικὴ του
γιορτῆ. Ἐὶς τραπεζί του, ἐκείνη τὴν ἡμέ-
ρα, γέμισε γράμματα, κάρτες, τηλεγρα-
φήματα. Κι' ἡ ἐκδήλωση αὐτῆ τοῦ σεβ-
σμοῦ καὶ τῆς ἀγάπης πὸς τὸν ἔχουν τὰ
παῖδιά μας, τὸν συγκίνησε βαθιά.

ΥΠΟΜΝΗΣΕΙΣ

- 1.—Ἡ προθεσμία τῆς ἀνανεώσεως ἡ
ἐγγραφῆς γιὰ τὸ 1936, μὲ δικαίωμα στὸ
ἄγρο—ἕνα Τόμο μου μισοτιμᾶς— λήγει
τὴν 15 Ἰανουαρίου.
- 2.—Τὸ δικαίωμα αὐτὸ τοῦ ἄγρου ἔ-
χουν κ' ἔκτεινοι πὸς θὰ ἐγγραφούν μὲ *Ξε-
σπάθωμά* ὡς τὴν 15 Ἰανουαρίου.
- 3.—Ὁ *Τόμος* μου τοῦ 1935, ἔτοιμος
τώρα, εἶναι τὸ καλύτερο ἄγρο γιὰ τὴν
Πρωτοχρονιά.
- 4.—Σημείωση τῶν *Ἐδρήμων* πὸς πῆ-
ρατε κατὰ τὸ διάστημα τοῦ λήξαντος χρό-
νου μου—1 Δεκ. 1934 ὡς 30 Νοεμβρίου
1935—πρέπει νὰ μοῦ σταίλτε ὡς τὸ τέλος
Ἰανουαρίου.
- 5.—Ὅσοι θέλατε νᾶχτε καὶ τὸ χρόνο
τοῦτο τὸ ἴδιο ψευδώνυμο πὸς εἶχατε
πέρου, πρέπει νὰ τὸ ἀνανεώσετε ὡς τὸ τέ-
λος Ἰανουαρίου. Ἀργότερα μπορεῖ νὰ μὴ
τὸ βρῆτε ἐλεύθερο.
- 6.—Οἱ νέοι συνδρομητὰί πρέπει ἀφε-
κτικῶς νὰ προμηθευθοῦν τὸν *Ὀδηγὸ*, γιὰ
νὰ μάθουν τοὺς ὄρους τῆς συμμετοχῆς τῶν
στὴν κίνησή μου.
- 7.—Τὸ *Σῆμα* τῆς Διαπλάσεως, πὸς τὸ
φοροῦν οἱ συνδρομητὰί πρὸς διάκριση κ' ἡ
ἀναγνώριση, πωλεῖται στὸ Γραφεῖο μου
δρ. 25 καὶ ταχυδρομικῶς δρ. 30.

Κυματοθεραπεία, εἶπα πολλὰς φορὲς
τὴ γυνὴ μου γιὰ τὸν Κινηματογράφου καὶ
συμφωνῶ μὲ τὸν πατέρα σου πὸς προτιμᾶ
γενικά τὸ *Κινηματοῦ* ἄγρο. Ὅσο γιὰ τὸ
«Ὀνετρο θερινῶς» «Νουκτόρ», εἶναι βέβαια
θεαματικὸ ἔργο, τῆς δικαιοδοξίας, νὰ ποῦ-
με, τὸν Κινηματογράφου, πὸς κυνηγᾶ τὴ
θεαματικά. Ἄλλὰ μήπως καὶ στὸ θέατρο
δὲν καίεται θεαματικά; Κι' ἕνα ἔργο τοῦ
Σαίκτηρ, ὅπου κυριαρχεῖ ὁ ποιητικὸς λόγος,
καλύτερα δὲν τὸ ἀπολαμβάνει κανεὶς στὸ
θέατρο παρὰ στὸν Κινηματογράφου μὲ τίς
σκιεὲς τῶν ἠθοποιῶν καὶ τίς ἀλλοιωμένους
φωνᾶς τους; — Πολὺ ὀμορφῆ ἡ φωτογρα-
φία, μόνον πὸς δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ κλεισὴ
γιὰ νὰ δημοσιευθῇ.

Κρυφὸ Παράπονο, ὁ κ. Παπαδόπου-
λος σ' εὐχαριστεῖ πολὺ. Τὰ κομμάτια πὸς
ἀπορρίπτανται δὲν τὰ φιλῶ, ὥστε σὺ
πρέπει νὰ θυμηθῆς καὶ νὰ μὲ ξαναστειλῆς
τίς «Φωτιᾶς» τοῦ Ἄγ. Γεῖνον τὸν ἔρχομε-
νο Ἰουῖνου. Μπορεῖς μάλιστα νὰ τίς ξανα-
γράψῃς, γιὰ νὰ γίνουν ἀκόμα καλύτερες. Στὸ
μεταξὺ σταίλε μοῦ τὸ ἄλλο πὸς ἔχεις ἔτοι-
μο. Καί μὴν ἀμελήῃς τόσο νὰ μοῦ γράψῃς.
Χαίρω πολὺ, *Ἀγνή Καραδιά*, πὸς σοῦ
ἄρεσαν τόσο τὰ Νέα τοῦ 1936, ὥστε πα-
ρακινήθηκας καὶ νὰ μοῦ γράψῃς ὅσοι ἀπὸ
ἴσον καιρὸ. Ναι, τὰ μαθήματα τῆς Ἄ' δὲν
εἶναι πολὺ εὐκόλα, μάλιστα γιὰ σένα πὸς
πρῶτη φορὰ πῆς σὲ δημοσιὸν Γυμνάσιον. Ἐλ-
πίξω ὅμως νὰ ἀικονομήῃς κάπου-κάπου λί-
γον καιρὸ καὶ νὰ μοῦ γράψῃς, ἀπὸ ἄλ-
λας τὰ πάροιατά σου εἶναι ἐλεύθερα.

*Ἡ *Ἠλέντρα* μοῦ γράφει: «Ἄν μετὰ-
νοῦσα κηθῆλο πὸς ἀνανέωσα τὴ συνδρο-
μὴ μου πρὶν ἴδῶ τὰ Νέα τοῦ 1936. Τὰ εἶδα
τώρα καὶ μοῦ φαίνεται πὸς θὰ εἶναι ἀ-
ριστοεργήματα. Μάρεσον μόνον νὰ το
διαβάσω, γιατί δὲν ἔχει δικαίωμα γιὰ τὴν
Σελίδα. Τὸ διαβάσω λοιπὸν καὶ τοῦ λέω
πὸς τὸ κομμάτι του εἶναι ἕνα πρωτόλειο
ἐπηρεασμένο ἀπὸ διάφορα ἄλλα ἀναγνώ-
ματα καὶ γραμμένο σὲ μιά γλῶσσα μικτὴ
καὶ σὲ ὄρος λορικό ἀλλὰ χωρὶς ἀληθινὴ
συγκίνηση. Ἄν γράψῃ κατὶ ἐντελῶς δικό
του, ἴσως νὰ ἐπιτύχῃ καλύτερα. Ἄς γυ-
μνάξεται καὶ ἄς μὴν ἀπογοητεῖται.

Ἄτὰ εἶναι ὄλα τὰ κομμάτια πὸς ἔχω
λάβει ὡς τὴν 17 Δεκεμβρίου. Ὅσοι συν-
δρομητὰί μοῦ ἔχουν σταίλει πρωτότερα καὶ
δὲν εἶδαν τὸ κομμάτι τους ὅτε νὰ δημο-
σιευτοῦ ὡς ἂν ἀναφέροται σὲς ἀπορρί-
ψεις, πρέπει νὰ συμπεράνουν πὸς χάθηκε
καὶ νὰ μοῦ τὸ ξανασταίλουν ἢ νὰ σταίλουν
ἄλλο. Ἐγὼ στὰ χάρια μου δὲν ἔχω παρὰ
δυὸ παζᾶ, ἕνα τῆς *Ματρώσεως* καὶ ἕνα
τοῦ *Ἀνδρῶν* τοῦ *Διῶρου*, πὸς θὰ δημο-
σιευθοῦν ὡς ἐπίκειρα. Καί ὄσα ἔλαβα μετὰ
τὴν 17 Δεκεμβρίου, πὸς τὰ διαβάξω ὀλοένα.

Παρακαλῶ τὸν συνεργάτη μου κ. *Φῶτον*
Σταφανίδην, νὰ μὲ ἀληθῶς τὴν νῆα του
διειδῆναι, γιατί τὸ ταχυδρομείον μοῦ ἐπι-
στρέφει τὰ φυλλάδια του μὲ τὴ σημεῖωση
«ματῶιχα».

ΓΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἀπορρίπτονται: «Ὁ τρελλὸς τῆς ἐκ-
κλησίας» τοῦ *Ν. Ν. Ν.* Ἀντικανονικό, ἀλλ'
ὀκαρῆρητο δχι δημοσιεύσιμο. Ἀπῆθανο
πολὺ καὶ δραματικὸ (δημοσιεύσα τὸ ἄλλο
πὸς εἶπε σταίλει μὰζι καὶ ἦταν πολὺ καλὸ).
— «Στὴ μητέρα μου» τοῦ *Ὀυῶρ*. Ἐντελῶς
ἀδόκιμοι στίχοι. Καμμιά συνέπεια στὸ μέ-
τρα καὶ στήν δημοικαταληξία. — «Ἡ φιλε-
νῆδα μου» τῆς *Β. Ν.* Τὸ θέμα δὲν εἶναι
κακό, ἀλλὰ εἶναι γραμμένο πολὺ πὸς δι-
ξοδικὰ ἀπ' ὅ, τι ἔξῃ, καὶ ἔχει τὸς ἔνες
λέξεις καὶ τὸς ἀπερημηματικῶς παρα-
νομπές, ὥστε κατατᾶται βαρὺ καὶ κορα-
στικό. Πάντως εἶναι καὶ καλὴ ἀρχή.
— Ἄνοικτὸ γράμμα τῆς *Α. Θ.* Δὲν κατα-
λαβαίνω γιατί αὐτὸ τὸ γράμμα δὲν ἔγινε
«κλειστό» καὶ δὲν μῆπες σ' ἕνα φανελλο
γιὰ νὰ σταλῇ στὸν παραλήπτη. Δὲν βρῖσκω
σ' αὐτὸ τίποτα ἀπολύτως πὸς νὰ δικαιο-
λογῆ μὴ εὐρύτερη δημοσιότητα. — Ἄγρια
ἄγρο τῆς *Ἀγομνημένης Ἠλείδος*. Γράφημο
καὶ θέμα κοινότητα. — Τὰ δυὸ
ὄρανα τῆς *Σανθῆς Ἀεροπόρου*. Πολὺ
συγκινητικὸ ἀλλὰ ἄτεχνα γραμμένο καὶ
σὲ σχολαστικὴ γλῶσσα. Περιμένο ἄλλο
καλύτερο. — «Πεταξὲς μακριὰ» τοῦ *Σαν-
θῆ Ἀγγελουδῆ*. Τρυφερώτατο καὶ συγκι-
νητικώτατο. Ἡ ἰδέα του εἶναι ἀπὸ τίς πιὸ
εὐγενεῖς πὸς μπορεῖ νὰ συναντήσῃ καν-
νεῖς. Ἄλλὰ ἡ στιχογραφία του ὀστερεῖ πολὺ.
Καί μερικῶς λέξεις ἔχουν μπεῖ μόνον γιὰ
νὰ γεμίσῃ ὁ στίχος χωρὶς νὰ λένε τίποτα,
καὶ σὲ ἄλλα σημεῖα, γιὰ νὰ σχηματισθῇ ἡ
φῶση, καταστρέφεται τὸ μέτρο καὶ ὁ το-
νισμός. Κρῆμα, γιατί τὸ πόνημα αὐτὸ μὲ
συγκίνηση περισσότερο ἀπὸ πολλὰ ἄλλα
πὸς τεχνικῶς μπορεῖ νὰ ἦσαν ἄμεμπτα.

*Ἄς διορθωθῇ κ' ἄς ξανασταλῇ. — «Τὸ γρά-
φο τοῦ Νουῖτη» τοῦ *Ἀγομνημένου Δε-
λιου*. Ἰστορηγικό, ἐπιδόσεις κοινότη-
τες. — «Ἡ φῶς πεθαίνει» τοῦ *Παν. Πολ.*
Ὁ φίλος μας μὲ παρακάλεσε μόνον νὰ το
διαβάσω, γιατί δὲν ἔχει δικαίωμα γιὰ τὴν
Σελίδα. Τὸ διαβάσω λοιπὸν καὶ τοῦ λέω
πὸς τὸ κομμάτι του εἶναι ἕνα πρωτόλειο
ἐπηρεασμένο ἀπὸ διάφορα ἄλλα ἀναγνώ-
ματα καὶ γραμμένο σὲ μιά γλῶσσα μικτὴ
καὶ σὲ ὄρος λορικό ἀλλὰ χωρὶς ἀληθινὴ
συγκίνηση. Ἄν γράψῃ κατὶ ἐντελῶς δικό
του, ἴσως νὰ ἐπιτύχῃ καλύτερα. Ἄς γυ-
μνάξεται καὶ ἄς μὴν ἀπογοητεῖται.

Ἄτὰ εἶναι ὄλα τὰ κομμάτια πὸς ἔχω
λάβει ὡς τὴν 17 Δεκεμβρίου. Ὅσοι συν-
δρομητὰί μοῦ ἔχουν σταίλει πρωτότερα καὶ
δὲν εἶδαν τὸ κομμάτι τους ὅτε νὰ δημο-
σιευτοῦ ὡς ἂν ἀναφέροται σὲς ἀπορρί-
ψεις, πρέπει νὰ συμπεράνουν πὸς χάθηκε
καὶ νὰ μοῦ τὸ ξανασταίλουν ἢ νὰ σταίλουν
ἄλλο. Ἐγὼ στὰ χάρια μου δὲν ἔχω παρὰ
δυὸ παζᾶ, ἕνα τῆς *Ματρώσεως* καὶ ἕνα
τοῦ *Ἀνδρῶν* τοῦ *Διῶρου*, πὸς θὰ δημο-
σιευθοῦν ὡς ἐπίκειρα. Καί ὄσα ἔλαβα μετὰ
τὴν 17 Δεκεμβρίου, πὸς τὰ διαβάξω ὀλοένα.

Παρακαλῶ τὸν συνεργάτη μου κ. *Φῶτον*
Σταφανίδην, νὰ μὲ ἀληθῶς τὴν νῆα του
διειδῆναι, γιατί τὸ ταχυδρομείον μοῦ ἐπι-
στρέφει τὰ φυλλάδια του μὲ τὴ σημεῖωση
«ματῶιχα».

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα Ψευδώνυμα: *Φεγγαρόλουση*
Βραδυά, κ. (ΑΝ). *Σπουγιτάκι*, κ. (ΚΚ).
Εισπρατοράκι, κ. (ΓΠ). *Ξανθὴ Κρη-
τικοπούλα*, κ. (ΑΞ). *Φαουστίνια*, κ. (ΓΙ).
Ἄνθος τῆς Χαβάγιας, κ. (ΚΚ).

Ἀνανεώσεις Ψευδώνυμων: *Ἀρόθ*,
κ. *Μαργαρίτα*, κ. *Γαλαξιδιώτικο Κα-
ράβι*, κ. *Ξανθὴ Ἀμαζόνι*, κ. *Ξανθὸ Ἄγ-
γελουδῆ*, κ. *Κυματοθεραπεία*, κ. *Μά-
γισσα*, κ. *Διαβολοκόριτσο*, κ. *Κεϊμάνων-
θος*, κ. *Ἄσπρο Ἀραπάκι*, κ. *Βραϊλιό-
να*, κ. *Ἀνδοιστάκι*, κ. *Κραμνίδιος Γά-
τος*, κ. *Γρατσιόλα*, κ. *Καστανὴ*, κ. *Νε-
ράϊδα τοῦ Γαλοῦ*, κ. *Δευκοκυριώτης*, κ.
Μαστροχαλαστής, κ. *Ἀγθισμένη Γαζία*,
κ. *Πήγασος*, κ. *Ἑλληνικός Ἄετός*, κ.
Βιόλα, κ. *Ἀρσακιάς Νο 1*, κ. *Σαζιῶ*,
κ. *Πτολεμαῖς*, κ. *Ντόφιαν Γκρόβ*, κ.
Ἐντα Γκάμπρο, κ. *Ἀγνή Καραδιά*, κ.
Φοῖβος, κ. *Κυκλαριά*, κ. *Ἀγνούλα*, κ.
Ἀγγελουδῆ, κ. *Κιτρινὴ Ἀράχνη*, κ.
Χαλιδικιότισσα, κ. κ.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάξεται τοὺς φίλους
τῆς: *Λυσόχαρτο* (ἔλαβα τὸ Χριστουγεν-
νιατικὸ κτλ. κ' εὐχαριστῶ πολὺ πὸς δὲν ἀ-
πάντησα στὸ ἄλλο σου γράμμα; ἴσως θὰ
παρέπσω ἂν μὲ ρωτοῦσε τίποτε σπουδαῖο,
μὸς τὸ ξαναγράψῃς) *Γιλβέρτα*—*Φαίην* (εὐ-
χαριστῶ γιὰ ὄλα καὶ περιμένω) *Νέοριαν*
Γκ

ΤΟ ΚΑΛΥΤΕΡΟ ΔΩΡΟ ΤΗΣ ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΣ
Η "ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ" ΤΟΥ 1935
 Θανάσιος τόμος από 620 σελίδες.—400 εικόνες.—«Η Κληρονομιά του Φακίση».—«Ο Ξ Αετός και το Άστρον».—«Από το άλλο μέρος του παντρώτουχου».—«Η Ξ Οδύσσεια του Φουφούλη».—«Η Κιβωτός του Νώε» και άλλα της Κυρά-Μάρθας.—100 Διηγήματα, 75 Ποιήματα, 50 Αθηναϊκοί Έπιτολαιοι του Φαίδωνος κτλ. κτλ.
ΤΙΜΑΤΑΙ: Δρ. 115 ο τόμος ραμμένος, και Δρ. 110 άρραφος. Ταχυδρομικά: διά το Έσωτερικόν ο ραμμένος Δρ. 15, ο άρραφος Δρ. 5. Διά το Έξωτερικόν Δρ. 35, είτε ραμμένος, είτε άρραφος.

Λέξεων άρραφών ακόμη) Έλληνικόν Άστέρα (εϋχαριστώ πολύ για την ανανέωση) χειρτομοίς στον παπποσ και στον μπαμπά, που αντιπροσωπεύουν την πρώτη και τη δεύτερη γενιά των συνδρομητών μου και οσ την τρίτη!) Μικρόν Έρρόδοτον (δ κ. Παπαδόπουλος εϋχαριστεί όλη τη Μαθητική Συντροφιά για τις εδχές) Έδαγγελίσα Νάση (εϋχαριστώ πολύ για το ξεσπάθωμα) Σπύρον Καραμάνον (Οδηγόν και λυσοχαρτα έστειλα) Σοφίαν Καλούρη (εϋχαριστώ πολύ για την ανανέωση, το ξεσπάθωμα και τα τόσο καλά λόγια ξεχωριστά με συγκίνησε το γραμματάκι σου!) Σανθόν Δόμιμον (όλες οι λύσεις δεκτές) όχι, ο' αυτές τις Άσκήσεις ή όρθογραφία ηραστά από το μήνος δεν γίνεται οίμος, μήλος ναί!) Δημ. Έμμ. Μελοσηρόν, Σαλονίτισσα, Μελίαν Πετροκομίνου, Τάνην Συντριβέλοπουλον, Γρασμιάν, Ζακυνθινόσαν, Ποθούλιαν και Άριόδην Κούμαση κτλ.
 Είς όσας άπευπολές έλαβα μετά την 10 Δεκεμβρίου, επαντήσω στο έρχόρμενο.

ΠΝΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοσ 277ου Διαγωνισού. Δι λύσεις τοσ φυλλάδιου τούτου δεκται μέχρι 14 Φεβρουαρίου.

8. Ψεξιγραφος
 Άντωνύμια με τα έφτά
 Τα χρώματα αν ένώσης,
 Έσαν λιγύπια—οσάτά—
 Θεό θά φανερώσης.

9. Συλλαβόγραφος
 Με το πρώτο του γαλάμε,
 Μα με τάλλο τραγουδάμε,
 Και το τρίτο λέει πως ζει.
 Άκ' τα νέφη καμωμένο
 Κάτι βλέπομε περμένο,
 Και τα τρία αν πάν μαζί.

10. Μεταγραμματισμός
 Σοφού άρχαιου αλλάξτε
 Μονάχα το λαμό,
 Και—φράση! παρουσιάζεται
 Τεράστιο έρραπό.

11. Δημιόδες Αίνεμα
 Μιά βαρκούλα φορτωμένη
 Σε σπηλιά τρέχει και μπαίνει.

12. Πυθαγόρ

+
 * + *
 * * + * *
 * * * + * * *
 * * * * + * * * *

Όριζοντίως εκ των άνω: φανήεν, νήος, γεωμετρικόν σχήμα, έποχή, κορβ-

μός της Εδρώπης.—Οι σταυροί καθέτως χώρα της Μικράς Άσίας.

Κίτρινη Άράχνη

21. Άκροστιχίς

Τάραχικά των κάτωδι ζητούμενων λέξεων άποτελούν ποταμόν της Εδρώπης:
 1, Εδώδες άνθος 2, Ποίημα του Όμήρου 3, Βασιλεύς των Περσών 4, Πόλις της Άφρικης υπό τους Γάλλους 5, Έκσιλεύς των Βαβυλωνίων 6, Κράτος ήνωμένο άλλοτε με την Αυστριαν 7, Ένετομον φθοροποιόν.

Γαρυφαλο

22. Έλλιποσύμφωνον

αασε - αηου
 Πόλις των Όνειρων

23. Γρώφος

	T	X		αφ
Πάν	T	X	X	αφ
τόν	Γ	μαλ	νού	τόν
	T	X	X	αφ
	T		X	αφ

Βραϊλιάνα

Α Ψ Ξ Β Ι Σ

των Πνευμ. Άσκήσεων του φύλλ. 40

508. Ρά-Ρέα.—509. Αίρα-λύρα.—510. Το φαλλίδι.—511.

Α Α Σ 512. Έν φωτι
 Α Θ Ω Σ φωτίζεσθαι. (Η
 Α Ε Τ Ο Σ ανάγνωση κατά
 Α Δ Α Μ Α Σ στίχον κανονι-
 Α Ι Δ Η Ψ Ο Σ κός).—513-517.
 Α Ρ Κ Α Δ Ι Ο Σ Το περιεχόν έν-
 Α Ν Α Σ Τ Α Σ Ι Σ ναί τό Γ: Γα-
 ρύφαλον, ΆΓκυρα, λαΓωός, ΒόλιΓας,
 ΒελιΓράδιον.—518. Διά του Ο: Ρόδος,
 νόμος, μόχος, σπόρος. ΡΝ-ΜΣ=Έ-
 νου μίση.—519. Άγαπώ τα περιε-
 τεωόδη μυθιστορήματα (αγ άπ' ο, τα
 περι π', έτη, οδοί, μυθ εις το, οήματα).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[ΑΨ'—10]

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΜΑΘΗΤΙΚΗ ΣΥΝΤΡΟΦΙΑ»
 Έσκοποι: Ξεσπάθωμα, Διαγωνισμοί κλπ.
 Πρόεδρος: Νεαρός Έρρόδοτος.—Γραμ-
 ματεός: Έθριπίδης.—Ταμία: Νανο-
 λέων.—Μέλη: Μοραϊτάκι, Παρισιά,
 Νεαρός Ίπκότης.

[ΑΨ'—11]

Επανακρήδον: Διαβολάκι=Βέργη. Δέν
 κειθμοικ άνει βεβαίωσως Διαπλάσως.
Σεληνιώτικος Όρίζον

[ΑΨ'—12]

Ανταλλάσσω Μικρά Μυστικά. Άπαντιθ
 τάχιστα. Στείλατε: Δημήτριον Θανό-
 πουλον, Καρατζά 40 Πειραιά, διά ΑΒ.
 Ντόριαν Γκεβύ

[ΑΨ'—13]

Χαιρετώ τον Διαπλάσσομο και ιδιαι-
 τέρως τον Δόνιφον, Κυρίαρχο της
 Γής, Ρόζα Αίνα και Μαργιολάκι.

Μπουμπιλ

[ΑΨ'—14]

Ανταλλάσσω Μ. Μυστικά στείλατε:
 Αντίθα Καλλιρρόην Βελίτσου, Πατη-
 σίων 89 Άθήναι, διά: Μπουμπιλ

[ΑΨ'—15]

Ο Σύλλογος Άρρακειών Ψυχικώ
 (=Σ. Α. Ψ.) ανακινίξεται:
 Πρόεδρος: Άρρακειός Νο 7
 Αντιπρόεδρος: Άρρακειός Νο 12
 Γραμματεός: Άρρακειός Νο 9
 Ταμία: Άρρακειός Νο 6
 Μέλη: Άρρακειός Νο 1, Άρρακειός
 Νο 2, Άρρακειός Νο 3, Άρρακειός Νο 4,
 Άρρακειός Νο 5, Άρρακειός Νο 8. Άρ-
 ρακειός Νο 10.

Ό σκοπός του Συλλόγου ός γνωστών
 είναι ή έγγραφη άπόρων παιδιών εις την
 Διαπλάσιν, ή διάδοσις της Διαπλάσως,
 Διαγωνισμοί.—Δίως: Ανίθα Αόλιαν Βελέ-
 τσου, Πατησίων 89, Άθήνας.

[ΑΨ'—16]

Η Άρρακειός Νο 11 κατόπιν ένός έπει-
 σοδιου ήναγκάσθη να παραιτηθή από
 τον Σύλλογό μας. Σ. Α. Ψ.

[ΑΨ'—17]

ΨΕΥΤΕΣ, ΒΑΛΤΕ ΤΑ ΑΓΝΑΨΑ ΣΑΣ.
 Α' Διαγωνισμός του Σ. Α. Ψ.

[ΑΨ'—18]

Ο Σ. Α. Ψ. προκηρύσσει διαγωνισμόν
 της μεγαλειτέρας ψευτιάς. Πρόθεσμία
 έως 15 Φεβρουαρίου. Τ' άποτέλεσματα θα
 δημοσιευθούν στις 22 Φεβρουαρίου. Η
 συμμετοχή είναι τριβραχμοσ.—Βραβεία: ο
 Α' θα ζήτηση ένα τόμον της Διαπλάσως
 του έτους που προτιμά, και ο Β' θα δια-
 λέξη ένα βέλλο από την Βιβλιοθήκη της
 Διαπλάσως.

[ΑΨ'—19]

Διαπλάσσοποια-ες, περιμένουμε άπαν-
 τήσας εις τον Διαγωνισμόν μας άπ'
 όλουs-ες. Ιδιαίτέρως από τους Συλλόγους
 και Ρόζα-Αίνα, Οβιν, Μπουμπιλ, Πειραιω-
 τίκι, Άγραμπέλην, Αόυφαν, Κυρίαρχον
 της Γής. Σ. Α. Ψ.

[ΑΨ'—20]

Περιμένο τετραδάκιον—γράμματα και
 κάρτες άπ' όλουs-ες. Δίως άνω,
 Άρρακειός Νο 7

[ΑΨ'—21]

Μπουμπιλ, τι κάνει το ονομόματο
 σκολέκι σου; Άρρακειός Νο 7

[ΑΨ'—22]

Διαπλάσσοποια, όχι μονάχα ανταλλάσ-
 σω Μ. Μυστικά, αλλά και άλληγορα-
 φώ. Στείλατε (ΑΨ'—9). Ζουζού